

1B 6626

~~1876~~
5

MEDORO SAVINI.

Η ΕΤΑΙΡΑ,

μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

ὑΠΟ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΠΑΝΑ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ἐπηρεξημένη.

Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος
τὸν λίθον ἐπ' αὐτὴν βαλέτω.

(Ἰωαν. κεφάλ. 8 § 7).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΜΕΝΤΟΡΟΣ»

(Ὁδὸς Μεγάνδρου,

ἀριθ. 3)

ΓΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

1876.

74-14-1130
360-107 34-4
MEDORO SAVINI.

Η ΕΤΑΙΡΑ,

μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ

ΥΠΟ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΠΑΝΑ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ἐπιμνησμένη

Ὁ ἀναμάρτητος ὕμνῳ πρῶτος
τὸν λίθον ἐπ' αὐτὴν βαλέτω.

(Ἰωαν. κεφάλ. 8 § 7).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ «ΜΕΝΤΟΡΟΣ»

(Ὁδὸς Μενάνδρου, ἀριθ. 3.)

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ 1876.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Τὴν μετάφρασιν τοῦ παρόντος βιβλιαρίου, ἐκδοθέντος ἐν Ἰταλίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ, ἐδημοσίευσεν μετὰ τιμῶν προσθαφαιρέσεων κατὰ τὸ 1862 ἐν Κεφαλληνίᾳ, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τῆς ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΚΑΤΣΙΚΟΓΕΝΗ. Τίς θὰ τὸ πιστεύσῃ; Ὁ κ. Ι. Βυθιῶδης, ἰδὼν ὅτι ἡ μετάφρασις αὕτη ἐζητεῖτο, ἀνετίπωσε αὐτὴν ἐνταῦθα κατὰ τὸ 1870, οὐδ' αὐτὰ τὰ τυπογραφικὰ λάθη φροντίσας καὶ διορθῶσας, ὡς πρῶτον ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μετὰ φρασιν, ἐνῶ γαλλικὸν κείμενον δὲν ὑπάρχει, ἀφαιρέσας μόνον τὸν ἐν τῇ κεφαλληνιακῇ ἐκδόσει ὑπ' ἐμοῦ δημοσιευθέντα πρόλογον καὶ τὰ δύο ἐν αὐτῇ ρητά. Τὴν τοιαύτην πράξιν τοῦ κ. Βυθιῶδου ἀπέχω καὶ χαρακτηρίσω, ἀφίπνω εἰς τὸ κοινὸν τὴν ἀληθῆ αὐτῆς ἐκτίμησιν. Ἀλλὰ, ἀφ' ἑτέρου, δὲν δύναμαι καὶ καὶ ἀναγνωρίσω τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην ἐκδοσιν, ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ παρούσα χαρακτηρίζεται ὡς δευτέρου ἐκδόσεως, πρώτης θεωρουμένης τῆς κεφαλληνιακῆς.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ.

Δημοσιεύων τὴν μετάφρασιν τῆς ΕΤΑΙΡΑΣ δὲν ἀγνοῶ τὴν κατακραυγὴν, ἣν κατ' ἐμοῦ θέλω ἐπισύρει.

Τὸ βιβλίον τοῦτο καθάπτεται τῆς κοινῆς, καὶ καθάπτεται αὐτῆς πικρῶς.

Ὅθεν ἡ κοινῶνία θέλει τὸ καταδικάσει.

Στηλιτεύει τὰς ἀνοσιουργίας τῆς, καὶ στηλιτεύει αὐτὰς μετ' ἀναγκαστικῆς οὐχὶ σμικρᾶς.

Ὅθεν ἡ κοινῶνία θέλει τὸ καταρασθῆ.

Ἡ κοινῶνία, ἡ προστατεύουσα καὶ νομιμοποιούσα τὴν ἀπεμπόλησιν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν τῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων, θέλει ἀναθεματίσει τὸ βιβλίον τοῦτο ὡς ἀνήθικον!

Ἀνήθικον, ὡς δικαιοῦν καὶ ἐξυμνοῦν τὰς

Γεώργιος Τέτιος

ΔΗΜΟΕΛΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ψεύδος! Συκοφαντία! Τὸ βιβλίον τοῦτο δὲν δίκαιοι, δὲν ἐξυμνοῦν τὰς ἐταίρας· ἀλλὰ καταδικάζει τὴν κοινωνίαν, τὴν ὠθήσαν αὐτὰς εἰς τὸ ἔγκλημα.

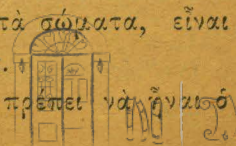
Ἡ κοινωνία, ἡ ἀνεχομένη καὶ προστατεύουσα τὸν ἐταιρισμὸν, θέλει καταδικάσει τὸ βιβλίον τοῦτο, ὡς καθαπτόμενον τοῦ Γάμου.

Ψεύδος! Συκοφαντία!.. Τὸ βιβλίον τοῦτο δὲν καθάπτεται τοῦ ἀληθοῦς Γάμου· ἀλλὰ στηλιτεύει τὰς ὑπὸ τὴν προσωπίδα τούτου γιγνομένας κερδοσκοπικὰς ἐπιχειρήσεις.

Ὁ Γάμος εἶναι ἱερός, εἶναι τι μυστηριώδες, εἶναι ἡ ἐξαγίασις τοῦ ἀνθρώπου... ἀλλὰ πότε;... Ὅταν συνδέῃ τὰς ψυχὰς καὶ οὐχὶ τὰ σώματα.

Ὅταν συνδέῃ μόνον τὰ σώματα, εἶναι μαρτύριον, εἶναι κόλασις.

Ὁ δεσμὸς τοῦ Γάμου πρέπει νὰ ἔναι

Ἔρωσ — ἀλλ' Ἔρωσ ἱερός, Ἔρωσ ἅγιος, αἴσθημα καρδιῶν ἀλληλενοουμένων, ἀνταποκρινομένων — οὐχὶ δὲ σαρκικὴ παραφορά, ἔξαψις Λαγνείας — Καὶ τότε — ἀλλὰ τότε μόνον — ὁ Θεὸς (α) εὐλογεῖ τοὺς συζύγους, ἀγιάζει τὴν οἰκογένειαν, καὶ σκηνοῖ ἐν αὐτῇ.

Ἄλλ' ὅταν τὸ ἐλατήριον τοῦ Γάμου ᾖναι ἡ κερδοσκοπία — καὶ οὕτω δυστυχῶς συμβαίνει εἰς τὰς ἡμέρας μας — οὐδεὶς ἠθικός δεσμὸς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ. Ὁ Θεὸς (α) ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῆς οἰκογενείας ἐκείνης· ἐντεῦθεν δὲ λύπαι καὶ συμφοραὶ, διαφθορὰ καὶ ἐγκλήματα.

(α) Διὰ τῆς λέξεως ταύτης δὲν ἐνοῶ ἐνταῦθα ὅτι συνήθως ἐνοοῦσιν οἱ χριστιανοὶ καὶ οἱ θεῖστοι, ἀλλὰ τὴν κοίτην προσωποποίησιν τῆς ὑπερτάτης εὐδα-

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ βιβλίον.

Ὁ πολιτισμὸς τοῦ 19' αἰῶνος τοὺς μὲν τῶν ἀνθρώπων θεοποιεῖ, τοὺς δὲ ὠθεῖ κατὰ κρηνοῦ.

Διατί;...

Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι ἡ καταδίκη τοῦ παρόντος αἰῶνος, τοῦ ἐγκαυχωμένου διὰ τὰς φιλανθρωπικὰς καὶ προοδευτικὰς αὐτοῦ ἀρχάς.

Εἶναι λοιπὸν λίαν οὐσιῶδες.

Τὸ ἡμῖσι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους — αἱ γυναῖκες — θεωρεῖται κατώτερον τοῦ ἐτέρου ἡμίσεως — τῶν ἀνδρῶν

Διατί;

Μέγα μέρος τοῦ κατωτέρου αὐτοῦ ἡμίσεως εἶναι καταδεδικασμένον εἰς τὸ ὄνειδος καὶ τὴν ἀτιμίαν.

Διατί;

Διότι τὸ θέλει ὁ πολιτισμὸς!

Αἴσχος λοιπὸν εἰς τὸν τοιοῦτον πολιτισμὸν!!..

Ὁ Savini ἐν τῷ παρόντι βιβλίῳ πικρῶς καταφέρεται κατὰ τοῦ ἀδίκου τούτου κοινωνικοῦ νόμου.

Ἄν ἐξέφυγον τοῦ καλάμου του ἐκφράσεις τολμηραὶ ἢ ἀκρόχολοι, εἶναι ἐκφράσεις ἀγανακτήσεως· ὅθεν εἶναι συγχωρητέαι

Ἄλλὰ μὴ ἐκλάβη τις, ὅτι παραγνωρίζει καὶ τὴν ἀληθῆ λατρείαν τῆς γυναικός, τὸν ἀληθῆ προορισμὸν τῆς . . . Ὁ Savini πολεμεῖ τὴν ψευδῆ λατρείαν, καὶ ζητεῖ νὰ καταπέσωσιν οἱ φραγμοὶ οἱ διαχωρίζοντες τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Ἡ φύσις δὲν παρήγαγεν ἀνδρας καὶ γυ-

ναῖκας ἡ φύσις παρήγαγεν ἀνθρώπους.
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗΣ
 Οὐδεὶς δεῖ εἰσελθεῖν τὸ δικαίωμα νὰ καταχρᾶται

τῆς ἰσχύος του πρὸς βλάβην τοῦ ἀσθενε-
στέρου.

Στεροῦσι τὰς γυναῖκας ἀδίκως καὶ ἀ-
πανθρώπως παντὸς κοινωνικοῦ καὶ πολι-
τικοῦ δικαιώματος.

Πᾶς ὁ τοῦτο πράττων εἶναι ἐχθρὸς τῆς
φύσεως· ἡ δὲ κοινωνία, ἡ τὰ τοιαῦτα ἀνε-
χομένη, παραγνωρίζει τοὺς νόμους τῆς.

Π. ΠΑΝΑΣ.

Ἡ ΕΤΑΙΡΑ,

ΥΠΟ

ΜΕΔΟΡΟΥ ΞΑΒΙΝΗ.

Πενία! πενία! σὺ εἶσαι ἡ ἀληθὴς
προαγωγός. Σὺ ὠθεῖς πρὸς τὴν
κλίνην τῆς ἀπιμίας αὐτὸ τὸ βρέφος,
ὅπερ ἡ ἀρχαία Ἑλλάς ἤθελε θέσει
ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τῶν Θεῶν. Πρό-
σεξον...

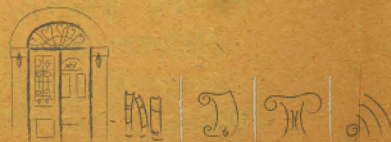
(Ἀλφρέδος Δεμουσέτος).

Ἐγεννήθην ἐκ τοῦ ἐναγκαλίσματος δύο
ὄντων, ἅτινα εἶχε συνδέσει, ὅ,τε ἐγώϊσμός
καὶ τὸ ἐνστικτον τῆς ἡδονῆς.

Ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή, ἐν τῇ στιγμῇ ἐκεί-
νῃ τῆς ἐκστάσεως, οὐδὲ κἂν ἐσκέφθησαν
περὶ τοῦ νέου πλάσματος.

Ὁ ὕμνος τῆς πατρότητος κατέστη ἤδη
πατριαρχικῆς ἐποχῆς, καὶ σήμερον
ἡ αὐτομέριμα ἀναδείκνυται καθ' ὅλον αὐ-
τῆς τὸν κυνισμόν.

Ἄν τὰ τέχνα προσωποποιῶσι τὴν ἐλπίδα
τῆς ἐνδοξίας καὶ τοῦ πλούτου, ὁ ἔρως
ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΤΡΑΤΕΙΟΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΟΥ

στέφει τὸ οικιακὸν ἁγιαστήριον· ἀλλὰ καθ' ἡν ἡμέραν ἀπολεσθῆ ἢ ἐλπίς, ὁ οὕτω καλούμενος φυσικὸς νόμος διαγράφεται ἐκ τῶν καρδιῶν. — Κοινωνικὸν ἀξίωμα. —

Ἐγεννήθην καὶ ἔκλαυσα.

Ἡ κοινωνία ἔγραψεν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς μου : Μάρτυς ἡ ἄτιμος.

Βραδύτερον ἔπρεπε νὰ γράψῃ ἐπὶ τῆς οἰκίας μου : Ὅργια.

Ἐγεννήθην ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Πολιτισμοῦ, ἀλλ' ὁ πολιτισμὸς οὐδὲν μοὶ ἔδωρεῖτο, οὐδὲν μοὶ ἐξησφάλιζε· καὶ στερῶν με παντὸς δικαιώματος, με ἐξηυτέλιζεν ὑπὸ τὸ παράλογον τοῦ καθήκοντος.

Καθῆκον!... Σύ νθημα τῆς τυραννίας. Ἐπικύρωσις τῆς Δουλείας, τῆς Ἀθλιότητος καὶ τῆς Ἀκινήσιας.

Εὐρέθην ἐν τῷ μέσῳ φρικώδους πάλης. — Ὀρησκεία, προλήψεις, κώδικες, δικασταὶ καὶ δῆμιοι, ἴσταντο κατ' ἐμοῦ παρατεταγμένοι.

Ὅδευε, ὄδευε, πτωχὴ γυνή· ἰδοὺ ἡ ὁδὸς ἣν ἐχάραξαν πρὸ σοῦ οἱ λησταί : — Μάρτυς ἡ ἄτιμος.

Καὶ ἐγὼ διήλθον δι' ἐκείνης, ρακένδυτος,

ἡμίγυμνος, πελιδνὴ ἐκ τῆς πείνης καὶ χαμαινεύουσα ὡς ἔνοχος.

Οὐδεμία συμπαθείας φωνὴ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ συρφετοῦ· οὐδεὶς χιτῶν μοὶ ἐρρίφθη, ὅπως ἐκ τοῦ ψύχους με προφυλάξῃ· οὐδὲν ἄρτου τεμάχιον μοὶ προσεφέρθη, ὅπως τὴν πείναν κορέσω.

Οἱ ὄργιασταὶ συνεσωρεύθησαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἵνα θαυμάσωσι τὰ ἐμπορεύματα τοῦ νοσοκομείου, τοῦ ἰκριώματος καὶ τοῦ χαμαιτυπείου.

Τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς ἐπικεκύρωται..

Πάντα πρέπει νὰ νομιμοποιῶνται ἐν τῷ Πολιτισμῷ... Καὶ αὐτὴ ἐτι ἡ ἀνθρωποκτονία.

Εἶδον κατὰ μυριάδας, καθ' ἑκατομμύρια διερχομένους τοὺς ἀδελφούς μου, ἀποκλήρους ἐνώπιον τῆς ἐπισήμου κοινωνίας, καὶ ἐπερώτησα ἑμαυτὴν : ἄχρι τίνοσ οἱ χίλιοι θά στεναρίζωσιν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν δέκα;

Καὶ ἤκουσα τῆς φωνῆς ἑκατοντάδων λεγούσης : ἐργασίαν, ἐργασίαν.

Ἡτένισα, καὶ εἶδον εὐρὺ κτίριον, περιφραρούμενον ὑπὸ χωροφυλάκων· καὶ εἶδον

ἐντὸς αὐτοῦ στοιβαζομένους τοὺς κραυγάζαντας ἐργασία ν.

Τὰ ὄρειά λικνια δρύφρακτα ἐκλείσθησαν, καὶ ἐπὶ τῆς πύλης ἀνέγνων: **Κάτεργον.**

Τετρομασμένη ἐπετάχυνα τὸ βῆμα.

Γυνή τις μὲ ὑπεδέχθη ἐντὸς πενιχρᾶς καλύβης.

Εὖρον φωλεὰν καὶ τεμάχιον εὐρωπιῶντος ἄρτου, ἐνῶ περὶ ἐμὲ οἱ χαμαιτυπεῖς τοῦ κοινωνικοῦ παραδείσου ὑμολόγουν τὴν ζώην.

Ἦλθεν ὁ ἱερεὺς ἵνα εὐλογήσῃ τὴν πενίαν μου, καὶ ἵνα ἀρπάσῃ τὸν τελευταῖον ὀβολόν μου ἐν ὀνόματι τοῦ **χαῖρε κεχαριτωμένη.**

«Ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι μήτηρ σου, ὦ νεᾶνις, — μοὶ εἶπεν ὁ ρασοφόρος ὑποκριτής, — καὶ ἡ μήτηρ εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς Προνοίας ἐπὶ τῆς γῆς.»

Ἡ μήτηρ ἐκείνη μὲ ἠτένισεν ἀδιαφόρως καὶ ἐμειδίασεν· ἐγὼ οὐδὲν ἐνόησα, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἔμεινε βωβή.

Πτωχὴ, ἐγκαταλελειμμένη ἐν μέσῳ τῶν ἀνθρώπων, ἠγάπησα τὴν φύσιν.

Ὁ ἥλιος ἐρωτικῶς κατώπριζετο ἐπὶ τῆς χρυσῆς κόμης μου :

Ἡ σελήνη ἠργύρου τὰ ράκη, ἅτινα περιέβαλλον τὰς ἄχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ματαίως ἐπιθυμηθείσας σάρκας μου :

Οἱ ἀστέρες ἔπλεκον στεφάνους ἐπὶ τῆς ἀθώας κεφαλῆς μου :

Τὰ ἄνθη ἠνοίγοντο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ θύματος. —

Οὕτω πως ἡ φύσις ὀργίλη διεμαρτύροτο κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ ἐγκλήματος τῆς ἐγκαταλείψεώς μου.

ὦ ! οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐμίαναν ἀκόμη τὴν φύσιν· δὲν ἐτόλμησαν ἀκόμη νὰ πολεμήσωσι τὸν Οὐρανόν, διότι δὲν ἔχουσι τὴν ἀρετὴν τοῦ Σαταναᾶ.

Οἱ ἄνθρωποι κρημνίζουσι τὴν καλιὰν τῆς χελιδόνος, ἀποσπῶσι τῆς ἀηδόνος τὰ πτερά, φονεύουσι τὸν κύκνον ὅπως ἀκούσῃ τὸ τελευταῖον αὐτοῦ ἄσμα· ἀλλὰ, οὐτιδανοὶ καὶ δειλοὶ, γονυκλιτοῦσιν ἐνώπιον τοῦ Οὐρανοῦ, θεοποιοῦντες τὴν Ἀμάθειαν καὶ τὸν Τρόμον.

Ἐζῆσα ἐν τῇ ἀθλιότητι καὶ ἐν τῇ θλίψει

Τὸ ἄσμα μου ἦτο περιπαθῆς ἐλεγεία, ἢ ἐνόησε μόνον τὸ φιλανθρωπικὸν Πνεῦμα, ὁ πτεροθηγαυτὴ ἀγαρυπνεῖ ἐπὶ τοῦ δυσώδους

τούτου κοιμητηρίου, περιμένον τὴν σάλπιγγα τῆς Ἀναστάσεως.

Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔβλεπον τὰ δάκρυά μου, ἀλλὰ μόνον τὸ πῦρ τῶν βλεμμάτων μου καὶ χαιρέκακοι ἐμειδίων ἐν τῇ ἐλπίδι τῆς μελλούσης ἀγορᾶς...

Ἐπῆλθεν ἡ ἡμέρα τῆς Κακίας!...

Οἱ ἀσεβεῖς μὲ ἔσυρον εἰς τὸν βωμόν τῆς, ἐστεφανωμένην μὲ ἄνθη, ὡς τὴν γραφικὴν ἡνύμφην τῆς Σιών...

Ἐντὸς δὲ τοῦ διατὴν ἑορτὴν ἡτοιμασμένου ναοῦ, ἴσταντο περιμένοντες πορφυροστόλιστοι οἱ ἱερεῖς.

Ἡ χεὶρ τῶν ἀνθρώπων ἐβάρυνεν κραταῖα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ ἐγὼ ἐκλίνα ὡσεὶ ροδωνιά.

Τίς ἤθελε ὑψώσει τὴν χεῖρα κατὰ τῶν θυτῶν;

Τίς ἤθελε τολμήσει νὰ κλαύσῃ ἢ νὰ στεναῖξῃ ἐπὶ τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἀγγέλου;..

Ὁ Κόσμος μὲ ἠγόρασε διὰ τοῦ χρυσοῦ σου, ὅθεν ἀνῆκον εἰς αὐτὸν δικαιοματιῖδιοκτησίας.

Ἐκλαυσα, ἀλλὰ δὲν προσηυχῆθην. —

Καὶ διατὶ νὰ στρέψω τὴν ψυχὴν μου πρὸς τὸν Θεόν;... Θεός!... Πλάσμα μετα-

φυσικῆς... Δήμιος ἢ Γελωτοποιός, κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ἱερέων.

Ἄλλ' ὁ Θεὸς οὗτος δὲν δύναται λοιπὸν νὰ πράττῃ ἄλλο ἢ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ἐκδικῆται; Δὲν ἔχει ἄλλην ἰσχὺν ἢ νὰ ἐκδηλώται ἐν τῷ κακοποιεῖν;...

Καὶ διατὶ λοιπὸν τότε οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀνανεοῦσι τὰς Τιτανομαχίας;...

Διότι ὁ γύψ κατέφαγε τὸ ἦπαρ τοῦ Προμηθέως...

Ἐγὼ δὲν ἔβλεπον ἄλλο ἐνώπιόν μου, εἰμὴ μόνον τὸ μῆδέν.

Ἐστρεψα λελυπημένη τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ πρὸς τὴν γῆν, καὶ ἐπαρηγορήθην ἐν τῇ πίστει τοῦ μέλλοντος.

Διὰ τὴν ἀνθρωπότητα οἱ αἰῶνες εἶναι ἡμέραι. Παρελεύονται, καὶ μετὰ τῶν αἰῶνων θά ἔλθῃ ἡ βασιλεία τῆς Δικαιοσύνης.

Τὸ πνεῦμα δὲν ἀποθνήσκει.

Ἀπέμαξα τὰ δάκρυα, καὶ ἔτεινον τὴν χεῖρα, ἣν ἐνέπλησαν χρυσοῦ.

Τὰ νομίσματα ἠριθμῆθησαν ἐν πρὸς ἐν, ὡς τὰ τοῦ Ἰούδα· ἀλλ' ὑπερέβησαν τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων.

Χαῖρε ὦ ΠΟΛΙΤΙΣΜΕ!!!... Μία ἐταῖρα

ΓΑΡΚΑΒΑΧΗΛΙΩΔ του Θεανθρώπου!!....

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΥΡΙΟΥ

Τίς μὲ ἠγόρασεν;...
Εὐγενῆς δι' ἱερέως.

Τίς μὲ ἐπώλησεν;...

Μήτηρ, ἀναγκασθεῖσα ὑπὸ τῆς πείνης.

Ἡ θυσία εἶχε τελεσθῆ, καὶ οἱ ἱερεῖς ἀ-
φαιρέσαντες τὸν τρίβωνα τοῦ ἐρημίτου ἐκ
τοῦ εἰς Ἀρετὴν μεταμφιεσμένου εἰδώλου,
ἀπεκάλυψαν τὸν Θεὸν Βάκχον, καὶ οἱ μου-
σουργοὶ ἐτόνισαν τὸν ὕμνον:

«Εὐφραίνου ὦ Κόρη, ἐνόσω τὰ ρόδα κο-
μῶσι τὰς παρειάς σου.

«Εὐφραίνου.

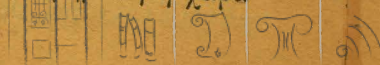
«Ἀπὸ τίνος ἀστέρος κατέβης ὦ εὐτυ-
«χῆς θύγατερ τῆς Εὐας;... Ποῖος δαί-
«μων ἠγγρύπνησεν ἐπὶ τῆς κοιτίδος σου;...
«Εὐφραίνου.

«Σωφροσύνη εἶναι ἢ τὴν μαρανθεῖ-
«σαν ὠραιότητα περικαλύπτουσα σινδόνη.

«Ἡ Χρηστοθήεια, μωρία μεταβαλ-
«λομένη ὡς οἱ χοροὶ τῆς ἀποκρέω.

«Ἡ Ἀρετὴ, προσωπὸς τῆς Κακίας.

«Εὐφραίνου, ἐνόσω ἢ πρασιὰ πληροῦ-
«ται ἀνθέων, διότι μετ' οὐ πολὺ δὲν θὰ ἔ-
«χωσι πλέον διὰ σέ θυμιάμα, καὶ ἴσως εἰς
«ἀπλὴν ἀνάμνησιν μεταβληθῇ ὅλη ἡ χαρὰ
«τῆς ψυχῆς σου.

«Κένωσον τὴν κύλικα τῆς Ἠδονῆς· ἀ-
«γάλλου ἀπολεσθητι, ἐν τῇ γοητεία ἀγ-
«γελικῶν ἀπολαύσεων.

«Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παράγουσι διὰ τοῦ
«Ἐρωτος τὰ μεγάλα τῆς Δημιουργίας
«τεράστια.

«Ὁ Θεὸς εἶναι ὄνομα Ἀγάπης, ὅθεν
«πρέπει ἢ νὰ μειδιάσῃ πρὸς σέ ἢ νὰ θραύσῃ
«τὰς πλάκας τοῦ Δεκαλόγου του

Καὶ τὰ ὄργια τῶν ἱερέων ἔπαυσαν.

Τὰ κηρία βαθμηδὸν ἐσβέσθησαν, τὰ σκό-
τη διεδέχθησαν τὸ φῶς, καὶ πλέον δὲν ἤ-
κούετο ἢ ὁ ὑπόκωφος τῶν φιλημάτων κρό-
τος καὶ ὁ ἦχος τοῦ χρυσοῦ.

Οἱ Παραστάται τῆς Κακίας καὶ τῆς Ἀ-
ρετῆς ἀλληλενηγαλίσθησαν εἰς ἐκεῖνα τὰ
Κρόνια.

Ἐξῆλθεν ἡ Ἥως καὶ εὐρέθη ἡ μόνη...
Τὰ ἀνθη τῆς ἑορτῆς εἶχον ὠχριαίσει, ὡς
αἰ παρειαί μου.

Μὲ εἶχον στέψει Θεὰν τῆς Τέρψεως, καὶ
τὸ στέμμα μου, ἐν τῇ ἠδονικῇ μέθῃ κατα-
περὸν ἐθραύσθη.

Ὁ ἥλιος τῆς ἠλιακῆς ἀκτὸς ἦλθε ν' ἀνα-

ΙΑΚΩΒΑΡΙΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΙΒΩΤΟΠΛΗΡΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

παυθῆ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου — κεφαλῆς ἐκπτώτου Ἀγγέλου.

Ὁμοίαζε τὸ βλέμμα ἐραστοῦ, συναντωμένου μετὰ τῆς προδοσάσης αὐτὸν ἐρωμένης.

Καὶ ὁμως, ἤμην ὠραία καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ ἐγκλήματι!... Ὡ! ὠραία, ὡς ἡ Μαγδαληνὴ τοῦ Χριστοῦ. . .

Ἀλλὰ δι' ἐμέ δὲν ὑπῆρχε Χριστὸς ὅπως με συγχωρήσῃ. — Οἱ λεγόμενοι διάδοχοί του με εἶχον φθείρει προηγουμένως.

Ἡτένισα ἅπαξ ἔτι τὸν ἡλιόν μου, τὰ ἄνθη μου, τὰ ὄρη μου, — καὶ ἔκλαυσα.

Ὡ, ἀφήσατέ με νὰ κλαύσω!... εἶναι ἡ μόνη χαρὰ ἣτις ἐπιτρέπεται ἐν τῇ ἀθλίᾳ ταύτῃ ὀμηγύρει.

Ἀφήσατέ με νὰ κλαύσω, καὶ εἶθε τὰ δάκρυά μου νὰ πέσωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν Ἐκβιαστών, ὡς ἡ κατάρρα τοῦ Θεοῦ.

Ἀφήσατέ με νὰ κλαύσω, — ἡ Τάξις δὲν τὸ ἀπαγορεύει.

Καὶ τί ἄλλο δυνάμεθα νὰ πράττωμεν ἡμεῖς, πτωχαὶ κατὰδικοι, ἢ νὰ θρηνώμεν ἄ-

παύστως ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν;..

Ἀπωτάτη τις μόνον ἐλπίς — ἀστὴρ ἐν τῇ νυκτερινῇ σκοτίᾳ — μειδιᾷ μυστηριωδῶς πρὸς με.

Μὴ ἦναι τὸ ἄνθος, ὅπερ ὁ ἄνθρωπος — δῆμιος ρίπτει ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἀνθρώπου-θύματος...;

Ἡ μὴ προώρισται τὰ δάκρυα καὶ τὰ φιλήματα τῆς γυναικὸς νὰ ἐξαγοράζωσιν, ὡς αἱ ὑψηλότεραι ἀνακαλύψεις τῆς ἐπιστήμης; . . .

Μὴ ἦναι ἀληθές, ὅτι ἡ εὐχή τεθλιμμένης ψυχῆς παράγει πλείονα καλὰ ἢ ὄλαι αἱ συζητήσεις τῶν σοφῶν καὶ τῶν εἰς ἱερεῖς μετημφιεσμένων ἀνθρώπων; . . .

Ὡ, τότε ἄς κλαίωμεν ὄλαι!... τὸ ἄμορφον ἔντομον μετ' οὐ πολὺ γενήσεται ποικιλόχρους χρυσαλὶς τῆς Κασεμύρης, ἐφ' ἧς μέλλουσι νὰ ἀντανεκλῶνται ζωηρότερα τὰ χρώματα τοῦ νέου ἡλίου. — . . .

Καὶ ἐξεληθούσα τοῦ καταγωγίου τῶν ἐγκλημάτων, ἀνέπνευσα ὑπὸ τὸ γλαυκὸν τοῦ οὐρανοῦ... Ὡ, τὸν οὐρανόν μου! . . .

Ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐτός! . . .

ΙΑΚΩΒΑΤΙΟΣ
ΔΕΘΗ, ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΟΥ ΣΥΡ-
ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΕΙΟΝ ΤΟΥ ΧΛΕΥΑΣΑΝΤΟΣ ΠΡΟΤΕΡΟΝ ΤΗΝ

πενίαν μου, και πάντες ἀπεκάλυψαν τὴν κεφαλὴν.

Διατί;

Διότι, ἀντιράκους, περιβαλλόμεν ἑσθη-
τα σηρικὴν.

«Τιμὴ, τιμὴ εἰς τὴν γυναῖκα, τὴν
«φέρουσιν τὰ χρυσᾶ βραχιόνια και τὸν ση-
«ρικόχονον μανδύαν.

«Πλήρεις σεβασμοῦ και δι' ἐπευφημιῶν
«ἄς τὴν ὑποδεχθῶμεν τὰ ἀγενῆ δὲ ὄμ-
«ματα ἄς μὴ τολμήσωσιν αὐτὴν ἀτενίσωσιν.

«Αὕτη εἶναι ὅλη ἀρετὴ, τιμιότης, ἀγνό-
«της, ὡς ἡ Παρθένος τῆς Ἰεριχώ.

«Ἐλθετε νὰ τὴν λατρεύσωμεν ἄς γο-
«νυπετήσωμεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἢν μέλει νὰ
«διέλθῃ.»

Οὕτως ἐφαλлон οἱ δούλοι, προσαγορευ-
οντες τὴν πωληθεῖσαν ἀδελφὴν : τὴν πτω-
χὴν γυναῖκα, τὴν ἐμπορευθεῖσαν τὴν ἑαυ-
τῆς σάρκα.

Οὕτως οἱ οὐτιδανοὶ ἐγονυπέτουν πρὸ τῆς
ισχύος τοῦ χρυσοῦ, ἐξευτελιζόμενοι ἐνώ-
πιον τοῦ μὴ ἀφίνοντος αὐτοῖς οὐδ' ἀρκου-
σαν ζωηφόρον αὔραν

Οὕτω τὸ ἀναρίθμητον σμῆνος τῶν ἐκου-
σίων δούλων, ἐν ὀνόματι τῆς ἐξαχρειώσεως

και τῆς ἀμαθείας, ἐδόμβει, ἄτε ἔθνεα
μελισσάων ἀδινάων, περίξ τῶν φο-
ρεμάτων μου, φορεμάτων γυναικὸς τι-
μίας.

Και ἐγὼ ἔρριπτον πρὸς αὐτοὺς χρυσίον,
και ἐκεῖνοι ἐθορύβουν και ἐκραύγαζον...

Χρυσίον, χρυσίον... πάντοτε χρυσίον!..

Και τί ἂν ἐκερδήθη διὰ τῆς ἀτιμίας;

Ἡ κοινωνία δὲν κρατεῖ κατάστοιχα ἠθι-
κοῦ ἐλέγχου· μόνη ἡ πενία θεωρεῖται ὡς
ἄτιμον.

Κραύγαζε ἐν τῇ ἀγορᾷ : «ἀδελφοὶ πει-
νώ, ἀλλ' εἶμαι τίμιος...»

Οἱ ἀδελφοὶ θὰ καγχάσωσιν ἐν χορῷ.

Κραύγαζε ἐν τῇ ἀγορᾷ : «ἀδελφοὶ πεινώ,
ἂν ἤθελα ὁμῶς ἡδυνάμην νὰ ἔχω χρυσίον...
τρέμω τὴν ἀτιμίαν...»

Οἱ ἀδελφοὶ θὰ σὲ ἀποκαλέσωσι μω-
ρόν.

Κραύγαζε ἐν τῇ ἀγορᾷ : «ἀδελφοὶ, και
τὸ ἔσχατον ράκος νομίμως μοῦ ἐλή-
στευσαν ἐν τῷ Φιλιανθρωπικῷ Κα-
ταστήματι... ἀδελφοὶ, πεινώ· σύζυ-
γος και τέκνα αἰτοῦσι παρ' ἐμοῦ ἄρτον...»

ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΤΑΚΕΒΗΤΑ ΦΟΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΟΥΣΕΙΟ - ΜΕΤΡΩΝ
Ἐλπίσιν τῆν τε σύζυγον και τὰ τέκνα, και

πωλήθητι μετ' αὐτῶν. Οἱ πλούσιοι ἔχουσιν ἐϋσπλαγγνα καὶ φιλόανθρωπα σπλαγγνα· μὴ ὑπερόγκους τιμᾶς, καὶ θέλουσι συγκατατεθῆναι ἵνα σᾶς ἀγοράσωσι. . . Σήμερον ἡ ἀνθρωπίνη σὰρξ εὐρίσκεται εἰς ἐκπτώσιν. . . .»

Ἴδου ἡ Κοινωνία! . . .

Ἡ Ἠθικὴ αὐτῆς σοὶ λέγει: «Ἔσο κλέπτης, ἀλλὰ πρόσεχε μὴ σὲ συλλάβωσιν ἐπ' αὐτοφώρῳ. — Εἰς τὸ κάτεργον οἱ βλάκες. Διὰ τὸν κλέπτοντα ἄρτον, ἀγγχόνῃ· ἀλλὰ διὰ τὸν κλέπτοντα ἑκατομμύρια, καὶ εἰδῶτα ἵνα ἀγοράζῃ τοὺς κατασκόπους καὶ τοὺς δικαστάς, ἀποθέσεις, σκῆπτρα καὶ ἀθανασία.»

Καὶ ἐγὼ αὐτὴ ἐκυλίσθην ἐντὸς τοῦ κοινωνικοῦ βορβόρου, ἐν ὀνόματι τοῦ χρυσίου, — τοῦ Ἰεχωβά τούτου τῆς ἐποχῆς.

Ἐθυσίασα εἰς τὰς Χάριτας· ἐπαιξα ἐπὶ τοῦ τρικλίνου, καὶ τὸ ἀχυρόστρομα ἐκεῖνο τῆς Ἀρετῆς μοὶ ἐφάνη ρόδινος κλίνη.

Ἀντήλλαξα τὴν ἀθωότητα, τὴν ὑγείαν καὶ τὴν εὐτυχίαν μετὰ τὸ νόμισμα, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πλουσίου.

Εἶμαι ἡ ἱέρεια τῆς Λαγναίας, ἡ ἐμπο-

ρος τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν θεληγῆτρων, ἀλλὰ τὸ πᾶν περὶ ἐμὲ γελᾷ· ὁ πλούσιος, ὁ ἀρνούμενος εἰς τὸν ἐργάτην τὴν ἀμοιβὴν τῶν κόπων του, — διότι ὁ δόλος εἶναι τὸ δίκαιον τοῦ ἐμπορίου, — δὲν δύναται ἵνα προσεγγίσῃ τὸν πρὸς πάντα ἀνοικτὸν θάλαμόν μου, χωρὶς ἵνα χύσῃ χρυσίον εἰς τὸ ταμεῖόν μου.

Ἐγὼ εἶμαι ἡ σείουσα τὰς νυκτερινὰς λαμπάδας, ἡ μειδιῶσα πρὸς τὰ κομίζοντα τὴν ἡδονὴν σκότῃ, ἡ τιμήσασα τὸ ἑαυτῆς σῶμα, διότι ὁ πολιτισμὸς ἐτίμησε τὴν ψυχὴν τῆς.

Ὁ ὀφθαλμὸς μου εἶναι πύρινος· αἱ ὀφρῦς μου σηρικόχνοιοι, ἡ δὲ χεὶρ ἀλαβάστρινος, ὑπὸ γλαυκῶν διαγραμμαζομένη φλεβῶν.

Τὰ ἐρυθρόχροα χεῖλη μου ἀποπνεύουσιν ἡδονὴν· αἱ παρειαί, ὁ λαιμὸς, τὰ νῶτα — ὁμοία πρὸς στίλβον ἐλεφαντοκόκκαλον — προκαλοῦσι τὰ φιλήματα.

Ἐλθετε, ἔλθετε· ροφήσατε τὴν οὐσίαν τῆς ζωῆς μου· λησμονήσατε, ἐν παραταταμένῳ ἐναγκαλίσματι, ὅτι ἐγεννήθημεν ἐν θλίψεσιν.

Ἐλθετε κοιμήθητε ἐπὶ τοῦ στήθους μου.
 Οὐκ ἔστιν ἄλλο περὶ ἐμὲ εἶναι πλήρης ἀρωμά-

των... οί ἴασμοι τῆς Βιργινίας ἀναμύ-
γνυνται μετὰ τῶν ὑακίνθων τῆς Οὐκραίνης,
καὶ ἡ ἀνδαλουσία βανίλλη συγχέει τὴν
εὐωδίαν τῆς μετ' ἐκείνης τοῦ βυζαντινοῦ
ρόδου.

Ἡ ἐλευθεριότης τῶν ἀνθρώπων, ἡ
φιλανθρωπία τῆς ἐποχῆς, ἔρρι-
ψεν εἰς τοὺς πόδας μου τοὺς μαργαρίτας
τῆς Γολκόνδης, τοὺς πολυτίμους λίθους τῆς
Λαχόρης, τὴν πορσελλάνην τῆς Κίνας, καὶ
τὰ ὑφάσματα τῶν Ἰνδιῶν.

Ἡ φιλανθρωπικὴ ἀγάπη μοὶ ἀνή-
γειρε δάση πλατάνων καὶ φιλυρῶν· αἱ δὲ
αἶγαγροι τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὰ ἀρνία τῆς
Θιβέτης λείχουσι τὰς χεῖράς μου.

Ὁ πολιτισμὸς, καθιερώσας με Θεὰν τῆς
ἡδονῆς, καὶ χρίσας με Βασιλίδα τοῦ ἐται-
ρισμοῦ μοὶ ἀνήγειρε ναόν.

Ἐλθετε, ἔλθετε πάντες.

Ἐπὶ τῆς πύλης τοῦ τάφου τούτου τῆς
ψυχῆς ἐγράφη: Παζάριον...

Ναί, παζάριον ἀνθρωπίνης σαρκὸς,
εἰς ὠρισμένην τιμὴν...

Ἐνταῦθα εὐρίσκει τὴν ἐλαφρότητα καὶ
ἐλαστικότητα σώματος, τολμοφάνειαν πλα-
στικῆς...

Ποιηταί, οἱ στερούμενοι ἄρτου, ἔλθετε
ἵνα ἐμπνευσθῆτε: — ἡ τράπεζά μου παρα-
τίθεται πλουσία.

Ἐλθετε σεῖς πάντες, κοινωνικοὶ ὑποκρι-
ταὶ καὶ γελωτοποιοὶ, μίμοι τηβεννοφόροι τε
καὶ μὴ, παρῖαι τῆς εὐφυΐας, — δότε μοι
τὰς προνομιοῦχοις δεξιὰς, καὶ ἄς
χορεύσωμεν ἐν τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τῶν
τρελλῶν. Αὖριον ἐπιστρέφετε εἰς τὰ
γραφεῖά σας. Αὖριον μετασχηματίζεσθε εἰς
χρηστήρια, οἱ δὲ μωροὶ θὰ ἔλθωσι νὰ ζη-
τήσωσι παρ' ὑμῶν τοὺς χρησμούς.

«Τιμὴ, τιμὴ εἰς τὴν Κόρην τῆς νυκτός»...

Ἴδου ἡ φωνὴ τῶν ἀνθρώπων, ὧν οἱ πρό-
γονοὶ ἦσαν κλέπται, ἀλλ' οὐχὶ καὶ πονη-
ροί: — τῶν ἀνθρώπων τοῦ Χρηματιστηρίου
καὶ τῆς χρηματοκαπηλείας.

«Τιμὴ εἰς τὴν Ἑστιάδα, τὴν διατηροῦ-
σαν τὸ πῦρ τῆς ἡδονῆς!!..»

Καὶ οὕτως ἄς ᾄδω. — Τιμὴ εἰς τὸ ἔγ-
κλημα, διότι ἡ ἐποχὴ τὸ ἀνεβίβασεν ἐπὶ
τοῦ θρόνου, καταπνίγουσα πᾶσαν ἐπιθυμίαν,
πᾶν αἶσθημα ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ.

Τιμὴ εἰς τὸ ἔγκλημα: — ἄς ἀνεγείρω-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΤ. ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΤΟΝ
Παρισηνῆς Ἐταιρίας...

Ἔστω. — Ἡ Θεότης ἢ ἡ Φύσις, δω-
ρουμένη μοι ωραιότητα, καὶ ρίπτουσά με
εἰς τὸ κοινὸν τοῦτο βάραθρον, τὸ ἠθέλη-
σε. — Γεννηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ τῆς
Φύσεως.

Ἡ ζωὴ εἶναι χορὸς; .. — Ἄς δράμωμεν
λοιπὸν εἰς τὸν χορὸν.

Ἄς ἀφρίζῃ τὸ ποτήριον, καὶ ἄς διέρχε-
ται ἀπὸ χειλέων εἰς χεῖλη. — Ἄς ἠχῶσιν,
ἀπὸ ἄσματα καὶ ὄργανα, τὰ ἀνάκτορα τῆς
Ἀφροδίτης.

Ὅργια, Ὅργια. — Ὅργια νόων καὶ καρ-
διῶν.

Ὁ Θεός; .. ἄς τὸν λησμονήσωμεν, διότι
μας ἐλησμονήσεν.

Ἡ φύσις; .. τί μέλει αὐτὴν περὶ τῆς
χαρᾶς ἢ τῆς λύπης τῶν ἐκ τοῦ βρασμοῦ
τῆς ὕλης ἐξεληθόντων τούτων σκωλήκων; ..

Ἡ Φύσις εἶναι ὅλη ἔρως, καὶ ἡ Ἡθικὴ
δὲν εἶναι ἢ ὁ εὐνοχησιμὸς αὐτῆς. —
Οἱ προὔχοντες ἐπενόησαν τὴν Ἡθικὴν,
ἵνα δημιουργήσωσι τὴν Ἀρετὴν καὶ τὴν
Κακίαν.

Ὅργια., .. Ὅργια.

Δότε μοι τὸ ποτήριον, ἵνα πῖω ἀχειρα-
νίδος τὸ νέκταρ τῆς διαφθορᾶς.

Ἄνωτέρα δύναμις μοὶ τὸ ἐπιτάττει, —
τὸ θέλει.

Ὁ ἀσθενὴς βραχίων τῆς γυναικὸς δύ-
νεται νὰ περιβάλλῃ τὸν λαιμὸν τοῦ ἐρωτο-
λήπτου νέου, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἀποσο-
θήσῃ τὸν κατ' αὐτῆς ἐφορμῶντα λαίλαπα.

Ἄς μὴ ἀποπειραθῇ, διότι θέλει καταπον-
τισθῇ ὑπὸ τὰ κύματα.

Ἐπείνων. . . ἤδη τρώγω ὡς γυνὴ τι-
μῖα ἤδη χαίρω ὡς ἡ αἰδῆμων νύμφη.

Τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς ἐκτυλίσσεται
ἤδη ἐνώπιόν μου, καὶ ἐγὼ γελῶ, γελῶ . . .
διότι ἐκλαυσα πολὺ, διότι δὲν δύναμαι
πλέον νὰ κλαύσω.

Τιμιότης; ..

Ψυμύθιον, καλὸν μόνον διὰ τὰς ἐξη-
κοντούτιδας.

Αἰδώς; .. Ἄσπις, χρησιμεύουσα εἰς
τὴν γυναῖκα ὅπως εὖρη ἄνδρα, ἔχοντα τὴν
ἀποστολὴν νὰ γίνῃ σύζυγος.

Σύζυγος; ..

Παραπέτασμα σκηνῆς. — Ὅπισθεν
αὐτοῦ ἡ γυνὴ ἐγείρει τὰ ἀρχαῖα αὐτῆς τρό-
παια, ἅτινα ὅμως δὲν ἔσχον τὴν δύναμιν
νὰ ἀποπύξωσιν αὐτὴν ἄτρωτον, ὡς τὸν
Μοῦσῆα. — Ἄς ἀφαιρέσῃ τὸν ἄνθρωπον. νὰ διαφυλάξωσι τὰ μέλη της.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΙΧΜΑΝΙΩΝ

Εἶμαι ἢ παρά τῶν σοφῶν χλευασθεῖσα
γυνή, ἀλλ' εἶμαι πολυτιμότερα τῶν χλευα-
ζόντων με.

Ἐπωλήθην ; ...

Ἄλλὰ μήπως ὑπάρχη τι ἀπώλητον ; ...

Εἶμαι ἢ γυνή τῆς ἀτιμίας ; ...

Ἄλλ' ἔσεται ποτ' ἤμαρ καθ' ὃ,
ὑπὸ τὸν ἐταιρικόν μου μανδύαν, θὰ εὐρεθῆ
ψυχὴ παρθένος, αἰμοσταλάξασα ἐν τῇ ἀ-
γωνίᾳ τῆς, ὡς ἡ ψυχὴ τοῦ Λυτρωτοῦ·
— καὶ ἴσως ὑπὸ τὰ γλωσσωτὰ τῆς μεγά-
λης Κυρίας δὲν θὰ φανῶσιν ἢ τὰ ἔλκη
τῆς ἐξαχρειώσεως καὶ τοῦ ἐγκλήματος ...

« Ἐμπρός : θάνατος, θάνατος, — » —
κραυγάζουσιν οἱ Στωϊκοί, οἱ εἰς τὸ
στήθος ἔχοντες ἀσπίδα ἀντὶ καρδίας.

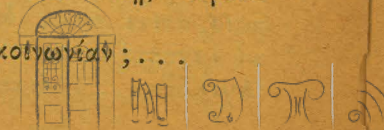
Ἡ αὐτοχειρία ; ... ναι, ἡ ἰδέα τοῦ θα-
νάτου πολλάκις με ἐθώπευσεν εἰς τὰ παρ-
θηνικά ὄνειρά μου.

Καὶ ἡγειρόμην τῆς κλίνης ἄδουσα, ἐν
τῇ πίστει ὅτι θὰ ἦτο τὸ ἔσχατον ἄσμα ...

Ναί· ὁ θάνατος.—Θῦμα τῆς ἀθλιότητος,
θυσιασθεῖσα ἐν ἀδοξίᾳ καὶ λύπῃ, ἔπρεπε
νὰ ἀποθάνω.

Τί ὀφείλω εἰς τὴν κοίτην ; ...

Ἄράν.

Τί μοι ἐξασφαλίζει ; ...

Τὴν ἀτιμίαν καὶ τὸν θάνατον.

Τί μοι ὑπόσχεται ;

Τὴν ἐμπορείαν τῆς τιμῆς.

Τί ἔκαμε τὴν περίχρυσον νεότητά μου ;

Σαρκοφάγον ἄνευ φωτὸς καὶ ἀέρος.

Τί με ἔκαμε νὰ ἐλπίζω ;

Στέφανον κισσοῦ, μανδύαν Μαινάδος,
βάχχια.

Ἄ! ναι, ὁ θάνατος, ὁ θάνατος.—

Ἄλλ' εἰς ἱερεὺς με ἀπεκάλεσε κατὰ
δεδικασμένην· ἐκραύγασε πρὸς με :
Κόλασις.

Καὶ ἡ κοινωνία ἔθετο μεταξὺ ἐμοῦ καὶ
τοῦ θανάτου τὸ ἀνθρωποκτόνον ρόπαλόν
τῆς : — τὸν νόμον.

Οὕτω χλευαστικῶς μοι ἀπηγόρευσε τὸν
θάνατον, ἐνῶ μοι ἤρνεϊτο τὰ μέσα τοῦ ζῆν.

Πρέπει νὰ ζητῆς ἀντικείμενον ὀνειδισμῶν
καὶ καταδρομῶν· θέαμα ἀθλιότητος, εἰς
τὰ ὄμματα τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἐκλε-
κτῶν του.

Ἐργασία ; ...

Κατέστησαν καὶ ταύτην μονοπώλιον.

Διὰ τὴν ὠραίαν καὶ εἰκοσαετῆ νεάνιδα,
ἀπὸ τῆς ἀτιμίας καὶ ἐργασίας ἄνευ ἀτιμίας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΚΛΕΟΥΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Ἐγωϊσμός καὶ ἐξαχρείωσις !

Ἡ ἐλεημοσύνη ; ... ἄρτος ἐβρεγμένος
μὲ δάκρυα ! Ρανὶς ὕδατος, ἣν ἡ οὐτιδα-
νότης τῶν ἀνθρώπων ρίπτει πρὸς σέ ἐν
μέσῳ ἐλέγχων καὶ σαρκασμῶν—.

Ἐλεημοσύνη ;

Οἱ ἄνθρωποι ἤθελον ἠλιθίως καυχᾶσαι
ἐπὶ τοῦ θύματος των καὶ παροτρύνει τοὺς
κύνες κατὰ τοῦ βρωμεροῦ ῥάκου ς .
— Αὐτοὶ ἤθελον ζητήσαι νὰ ανταλλάξωσιν
ὕδωρ μὲ αἷμα, ἄρτον μὲ σάρκα .

Ἡ ἰδιοκτησία, νόμιμος λήστευσις,
ἔδωκεν εἰς τοὺς πλουσίους ἀδελφούς τὸ
δικαίωμα νὰ ἐξυβρίζωσι τοὺς πτωχοὺς ἀ-
δελφούς των .

Καὶ οὕτως, ἐν ὀνόματι ἑκατὸν δικαιο-
μάτων, — ἅτινα, μετημφισμένα εἰς Ἀρ-
λεκίνους καὶ Πουλκινέλλας, τοσάκις, διὰ
τῶν γελοιασμῶν των, ἤφραναν τὰ δια-
λείμματα τῆς ἀνθρωπίνης κωμωδίας, —
τὸ ἀνθρώπινον γένος κεῖται, ἑκατομμυ-
ριοετῆς Λάζαρος, ἐν τῷ σουδαρίῳ τοῦ θα-
νάτου .

Ἄλλὰ πότε, διαρρηγνύων τὸν λίθον, θά
ρίψῃ μακρὰν τὴν νεκρὴν σινδόνην ;

Ὅταν ἐννοήσῃ ὅτι, μεταξύ τοῦ ἡμῶν

καὶ τοῦ θύματος, μόνος ὁ σίδηρος μεσο-
λαβεῖ . . .

Ἐπρεπε νὰ κλέψω ; . . .

Ἐ, οἱ λησταὶ εἶναι πολὺ καλὰ ἐξησφα-
λισμένοι διὰ τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ δε-
μίου ! . . .

Μᾶς ἀφῆρσαν πάντα . . . μᾶς ἀφῆσαν
μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ κλαίωμεν καὶ
μετὰ ταῦτα, ἐπενόησαν τὴν λέξιν κλοπή,
τῶν ἐπικυροῦσαν τὴν δυστυχίαν τῶν ἐννέα
δεκάτων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τὰς
σπατάλας τοῦ ἑνός .

Τὸ εἶπον : ἐδέχθη τὴν ἀτιμίαν καταρω-
μένη .

ὦ, ἂν ὑπάρχη Θεὸς ἐν οὐρανῷ οὐδέπο
τε εἶδε βεβαίως φρικωδέστερον μαρτύριον
τῆς ψυχῆς μου !

Ἄν ὁ Θεὸς ἔχῃ θρόνον ἐπὶ τῶν ἀστέρων,
θὰ κάμῃ βεβαίως διάδημα ἐξ ἡμῶν τῶν
ἀθλίων καταδίκων τῆς κοινωνικῆς κολάσεως
διότι ἐκλαύσαμεν πολὺ .

Ὁ Χριστὸς ἀπὸ τοῦ σταυροῦ τοῦ Γολ-
γοθᾶ, ἐφ' οὗ καθήλωσαν αὐτὸν οἱ τε βα-
σιλεῖς καὶ ἱερεῖς, ἐπέστησε τὸ βλέμμα ἐπὶ
τῆς ἐταίρας τῆς Σαμαρείας, καὶ τὸ ἐσχα-
τὸν τῶν δακρύων του ἐχύθη ὑπὲρ αὐτῆς .

Κάτι τι νέον, κάτι τι νέον καὶ τὸ
Βιομηχανικὸν Κατάστημα θέ-
λει μᾶς δώσει τὸ δίπλωμα τῆς Ἐφευ-
ρέσεως.

Καταδεδικασμένοι εἰς ἔρωτα, ὄντα δι'
ἡμᾶς μόνον φοικῶδες φάσμα, — εἰς πύ-
ρινα ἐναγκαλίσματα, τελούμενα μὲ πεπα-
γωμένην καρδίαν, — καταδεδικασμένοι νὰ
μειδιῶμεν μὲ καρδίαν αἰμοσπαγῆ, — χαί-
ρομεν τὴν ζωὴν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον:
Ἐγκλημα ἢ Θάνατος.

Γέλα, γέλα, ὦ Ἐταίρα — Διατί χαμαι-
νεύεις;

Ἴσως σκέψις τις... αἰσθημά τι;....

Μωρίαί, μωρίαί....

Διὰ νὰ σκέπτηται τις... καὶ ν' ἀγαπᾶ,
ἀπαιτοῦνται νοῦς καὶ καρδία.

Σὺ δὲ εἶσαι μόνον μηχανὴν τέρψεως.

Γέλα... Γέλα!.. Ὁ ρίψας σοι τὸ νόμι-
σμα δικαιούται νὰ τὸ ἀπαιτῇ.

Μὴ ἔχῃς ψυχὴν;

Ἀθλιότης! ἀλλὰ, τί εἶναι αἰσθήματα διὰ
τὴν γενεάν μας;

Μνημεῖα ἀρχαιολογίας!.. μόλις.

Ἐσο φρόνιμος· ρίφθητι ἐπὶ τῆς κλίνης

τοῦ Προκρούστου· ἡ νύξ σου καθιέρωται
εἰς τὴν χαράν.

Πρέπει νὰ ζήσης διὰ τοῦ ἔρωτος
τούτου, διότι εἶναι ἡ ἐργασία σου.

Τί ἂν σὲ φονεύῃ;

Υπάρχουσιν εὐεργετικὰ ἄσυλα,
θεοσεβῆ ἐκπαιδευτήρια, ἔνθα αἱ συνάδελ-
φοί σου προετοιμάζονται ἵνα σὲ διαδεχθῶσι.

Μετάβαινε, ἀπὸ τῶν βραχιόνων τοῦ δει-
λοῦ νέου, εἰς τὰ πελιδνὰ στήθη τοῦ σεση-
πότης γέροντος· εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συ-
ζύγου, ὅστις πρὸ μικροῦ ὤμνυε πίστιν εἰς
τὴν σύζυγόν του, ἀναμιμνήσκων εἰς αὐτὴν
ὅτι εἶναι ὁ φύλαξ τῆς τιμῆς του.

Οἱ θαμῶνες σοὶ προξενοῦσι βδελυγμίαν;
ἢ φύσις δὲν ἐζωγράφισε τὰς παρειὰς των
μὲ ἀνοῦσαν ὠραιότητα;

Τί πρὸς σέ;

Ἐχουσι χρυσίον, καὶ ἡ κοινωνία ἐξα-
σφαλίζει αὐτοῖς τὴν ἡδονήν.

Δίδε φιλήματα, ἀντὶ ἄρτου.

Μεταμορφώθητι εἰς Φρύνην, εἰς Μεσσα-
λίαν, εἰς Λάγνον Ἀφροδίτην· — ἀναζω-
πύρει τὸν ἔσχατον σπινθῆρα τοῦ ἐκνευε-
ρισμένου σου του ὀγδοηχοντούτιδος.

Γέλα, ἐκείνου χαιρόντος, σὺ θρηνηῖς;

Αὔριον θὰ φάγησ. . . . Αὔριον θὰ ἔχησ
κλίνην ἵνα ἀναπαύσῃς τὸ σῶμα.

Ἐν γυναικὸς φιλῆμα ἐξαγοράζει μίαν
ψυχὴν — ἀλλὰ τὰ φιλήματά σου, λαμπρά-
δες διχονοίας, θὰ προκαλέσωσι μαχαιρο-
πληκτισμούς· καὶ ἐν μέσῳ τοῦ αἵματος καὶ
τοῦ οἴνου, τῶν μεθυσθέντων καὶ πληγωθέν-
των, θὰ κλαύσῃς ἐκ τοῦ ἄλγους.

Ναί, ἄλγος ἀτελεύτητον, ἀκατανόμαστον,
ἀκαταλόγιστον. . . .

Τὰ στήθη μας εἶναι ἡ κλίνη τοῦ ξενο-
δοχείου· ἀλληλοδιαδόχως ἐπ' αὐτῶν ρί-
πτονται οἱ ἔχοντες χρεῖαν ἔρωτος.

Τὰ ἄνθη τῶν στεφάνων μας κρύπτου-
σιν ἀκάνθας, ὄξυτέρας ἐκείνων αἵτινες διέ-
σχισαν τὸ κρανίον τοῦ Ἰησοῦ. . . .

Οὐδὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν.

Οὔτε γυναικεία τρυφερότης, οὔτε παρα-
φορά, οὔτε πάθος, οὔτε λατρεία ἀληθῶν
αἰσθημάτων.

Καὶ αὐτὴ ἐπι τῶν αἰσθήσεων εὐχαρί-
στησις εἶναι δι' ἡμᾶς ἡδονὴ ἐξ ἡτμισμέ-
νη, ἀνευ θελγῆτρων, ἀνευ ἐκστάσεως.

Ἀποκαλοῦσιν ἡμᾶς θυγατέρας τῆς
χαρᾶς, καὶ ἡ ψυχὴ μας λελύπηται ἄχρι
θανάτου. . . Πικρὸς ἐμπογγμός!!

Ὁ γέλως ἢ ὁ θρήνος δὲν εἶναι δι' ἡμᾶς
ἀπόδειξις θυμηδίας ἢ λύπης, ἀλλὰ ψυχρῶς
ἀλληλοδιαδέχονται κατὰ τὰς ἰδιοτροπίας
τοῦ πληρόντος.

Ὁ πυρετὸς μᾶς φλέγει, μᾶς καταναλί-
σκει. . . . ἀδιακόπως.

Ἡ Φύσις, δι' ἡμᾶς, δὲν ἔχει τάξιν, δὲν
ἔχει νόμους.

Ἡ νύξ καὶ ἡ ἡμέρα συγχέονται παρ'
ἡμῖν, ὡς, ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, ἀνὰ πᾶσαν
στιγμὴν, τῆς ἡδονῆς κρουούσης τὴν θύραν
μας.

«Ἄνοιξον, ὦ Ἐταίρα.—» Ἄνοιξον, Κόρη
τῆς νυκτός.

Ἐνῶ αἱ τίμιαι ἀναπαύονται, ἀποκα-
μοῦσαι εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ἐπισήμων
συζύγων, ὑπνώττουςαι τὸν πραγματικὸν
ὕπνον, ἡμεῖς θέλομεν ἵνα διέλθωμεν τὴν
νύκτα παρὰ Σοί.

«Οἱ ἄνθρωποι τῆς κυβερνήσεως ἔδειξαν
ἡμῖν τὴν θύραν σου, διαγράψαντες ἀπ' αὐ-
τῆς τὴν λέξιν Χαμαίτυπεῖον, καὶ ἀντι-
καστήσαντες ἄλλην, φέρουσαν τὸ ἔνδυμα
τοῦ πολιτισμοῦ, τὴν λέξιν «Ἐρως.»

Ἐἴθε ἄνοιξον λοιπὸν θέλομεν Ἐρωτα, καὶ
ἐπὶ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Ἐρωτος.

ἰ' Ἀνοιξοῦ· οἱ οἰκονομολόγοι ἐπεκύρωσαν τὴν ἐλευθερίαν τῆς συναλλαγῆς».

Ἴδου ἡ ἀποθέωσις τῆς γυναικὸς κατὰ τὸ ἄθλιον τοῦτο στάδιον τῆς κοινωνικῆς νηπιότητος, τὸ καλούμενον «Πολιτισμός».

Πάντα ἀφῆρσαν ἀφ' ἡμῶν... Τέκνα... Συγγενεῖς... Φίλους... Ἐραστάς... Ἐλπίδας... Καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ φῶλον.—

Τοὺς συγγενεῖς;

Ὁ Πατὴρ καταραῖται ἡμᾶς... Ἡ Μήτηρ ἀναθεματίζει τὴν ἡμέραν καθ' ἣν μᾶς συνέλαβεν... Οἱ ἀδελφοὶ καὶ αἱ ἀδελφαὶ ἐρυθριῶσιν ἐξ αἰσχύνης.

Τοὺς φίλους;

Οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι εὐσπλαγχνοὶ... καὶ ἡ φιλία, μιανθεῖσα παρ' αὐτῶν, ἀπέπη ἀπὸ τῆς γῆς ταύτης.

Καὶ τί δυνάμεθα ἵνα προσφέρωμεν πρὸς αὐτούς;

Ψυχὴν καθαρὰν... παρθένον, ὡς ἐκείνην τῆς Μαρίας, συμβόλου τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης;

Ναί... ἀλλ' αἱ σάρκες ἡμῶν εἶναι μολυσμέναι· οἱ δὲ εὐδαίμονες τοῦ κόσμου δὲν τιμῶσι τὴν ὀραιότητα τῆς ψυχῆς.

Τὰ τέκνα;

Ἄλλ' ἡμεῖς καίτοι προσκεκλημένοι ἀδιὰ λείπω εἰς τὴν τράπεζαν τῆς γονιμότητος, εἴμεθα τὸ δένδρον τὸ μὴ δίδον καρπόν.

Καὶ διατί νὰ πλαστοουργήσωμεν, ἐν τῷ μέσῳ αἰσχυρῶν ὕβρεων καὶ κτηνωδῶν θωπευμάτων;

Διατί νὰ πλαστοουργήσωμεν;

Ἡ Κοινωνία, ἡ χειροκροτοῦσα καὶ ἐπευφημοῦσα τὴν νόμιμον ἐκπόρευσιν τῶν προνομιούχων τάξεων, τοὺς αἰδήμονας κόλακας καὶ τοὺς οἰκονομικοὺς ἐμβροκτόνους, ἤθελε μᾶς ἀναγκάσει ἵνα ἐρυθριῶμεν διὰ τὰ τέκνα μας — ἤθελε ζητήσῃ παρ' αὐτῶν τὸ ὄνομα τοῦ πατρός των, καὶ ἤθελε ρίψῃ βόρβορον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, ἀποκαλοῦσα αὐτὰ «νόθους».—

Πτωχὰ ἀθῶα!...

Καταδεδικασμένα νὰ μισῶσι τὴν τεκοῦσαν αὐτὰ δυστυχή!...

Νὰ μισῶσι τὴν μητέρα!... Ἡ Κοινωνία τὸ ἐπιτάττει!...

Νὰ μισῶσι τὴν ἔνοχον γυναῖκα, ἣτις δὲν δύναται ἵνα εἴπῃ εἰς αὐτὰ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός, διότι ὁ πατὴρ ἐκεῖνος ἔσχε τὴν

χαμέρπειαν ἵνα τὴν ἐγκαταλείψῃ!!....

«Ποῦ εἶναι ὁ πατήρ σου;»

Ἐρώτησις προαδαμιαίας ἀπλότητος! Ἡ Φύσις μειδιᾷ εἰς τὸν μωρὸν τοῦτον λόγον, διότι ἡ ἐρυθρίασις τῶν θυγατέρων τῆς Εὐας ἀρκούντως τὴν ἐκδικεῖ διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν, ἐκ τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν, προσγιγνομένην ὕβριν....

Νόθοι... λέξις κενὴ ἐννοίας.... ἐπινόημα τῆς ἀνθρωπίνης ἀδικίας.... μορμολύκειον.... ὄπλον τοῦ προνομίου.

Συμφώνησαν ἵνα ἀποσπάσωσιν ἀφ' ἡμῶν καὶ αὐτὰ εἶ τα τέκνα, διότι αἱ ψυχαί μας, ἀνοιγόμεναι εἰς τὴν μητρικὴν ἀγάπην, ἤθελον, ἐν τῇ ἐγκαρδίῳ ταύτῃ εὐφροσύνῃ, μισήσει τὰς ἡδονὰς τῶν αἰσθησῶν....

Ἄς ἀποσπασθῶσιν ἀπ' αὐτῶν τὰ τέκνα.... Ἡ τιμὴ τοῦ ἐμπορεύματος ἐλαττοῦται.... Ἡ τιμὴ τῶν τιμίων γυναικῶν ἤθελεν ἐκτεθῆ· οἱ ἐκμισθῶται δὲν πρέπει νὰ ἐξαπατῶνται.

Οὐδεμία χαρά!... οὐδεμία χαρά!...

Ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων ἀρνεῖται ἡμῖν πᾶν δικαίωμα, καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἐπευφημεῖ τὴν ἀπόφασιν.

Οἱ θηριώδεις τοῦ πολιτισμοῦ δεσμοφυλάκες φυλάττουσι τὰς βασανιζομένας, μήποτε μικρὰ τις ἀκτίς φωτός, μικρὰ τις ἐλπὶς εἰσδύσῃ ἐντὸς ἐκείνης τῆς κολάσεως.

Καὶ ὁ μαινόμενος ὄχλος, ὁ μηδὲν βλέπων, μηδὲν ἀκούων, μηδὲν ἐννοῶν, ἐρύεται, σφυρίζει καὶ λιθοβολεῖ τὰς ἀδελφὰς, αἰτινες θηήσκουσι ψάλλουσαι τὴν ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως.

Ἄλλ' ἀν' ἡ χεὶρ τῶν ἐκλεκτῶν, ταθεῖσα ἐντὸς τοῦ βαράθρου ἐκείνου, ἀποσπάσῃ μίαν ἐξ ἡμῶν καὶ τὴν θέσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου, χρίουσα αὐτὴν Αὐτοκράτειραν ἢ Βασιλίδα, γυναῖκα-παλακίδα ἢ γυναῖκα-σύζυγον, ὁ συρφετὸς γονυπετῶν ἐπευφημεῖ.

Παράφρονες!.... Μία γελαῖ.... καὶ ἀντ' αὐτῆς μυριάδες ἐξέρχονται διὰ τῆς θύρας τοῦ νοσοκομείου, τῆς εἰρκτῆς ἢ τοῦ τάφου.

Τοῦ Νοσοκομείου;

Ὅχι.... Τοῦτο εἶναι ἐφεύρεσις τῆς ἀνθρωπίνης εὐσπλαγγνίας.... Ἡ Ἐταίρα δὲν πρέπει νὰ μολύνη τὸ νοσομεῖον.

Κοινωνικὴ προγραφή κατὰ τῆς Ἐταίρας, κατὰ τῆς γυναικὸς τῶν ἀσέμνων ἐρώτων... Αὐτὴ πρέπει νὰ πέσῃ εἰς τὸ μέσον τῆς

Ἴσως τότε τὴν ἀναγείρωσι, μήποτε τὸ θέαμα τοσοῦτου ἄλγους συγχίση τὴν χαρὰν τῶν μακάρων.

Θὰ τὴν ἀναγείρωσιν... Ἄλλ' ὅπως ποιήσωσιν αὐτὴν ἐπιπλον εἰρκτης!

Ἀκολουθήσατέ τὴν εἰς τοῦ μαρτυρίου αὐτῆς τὰς ὁδοὺς....

Ἴδου αὐτὴ συρομένη ἐνώπιον τηβεννοφόρων.

Ὁ πολιτισμὸς καλεῖ αὐτοὺς δικαστάς· ἴσως διότι ἐπὶ τοῦ μελανοῦ αὐτῶν πίλου φέρουσι γεγραμμένην τὴν λέξιν: δικαιοσύνη.

Τὸ θῦμα γνωρίζει τὰς ἀποτροπαίους ἐκεῖνας μορφάς.

Προτοῦ νὰ υποκριθῶσι τοὺς δημίους, ἐν τῇ κοινωνικῇ κωμῳδίᾳ, οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἔκρουσαν τὴν θύραν τῆς....

Ὁ ὄχλος συσσωρεύεται ἐν τῷ πανδαιμονίῳ καὶ χλευαστικῶς θορυβοῖ—θορυβοῖ, διότι, μὴ ἔχων χρήματα, δὲν ἠδυνήθη ἔν' ἀπολαύσῃ τῶν σαρκῶν τῆς ἐνόχου.

Βαμνηδὸν τὰ ἀγενῆ κτήνη τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας, φέρονται, τὸ ἐνδυμα τοῦ χωροφύλακος καὶ τοῦ θυρωροῦ, καταλαμβάνουσι τὴν θύραν καὶ, ὑψούντα τὴν γάβδον,

ἐπιβάλλουσι σιγὴν εἰς τὸν κυρίαρχον λαόν.

Οἱ δικασταὶ ἐγείρονται καὶ, πλήρεις ἀγίας ὑποκρισίας, προσεύχονται εἰς τὸν Ἰησοῦν, καταδεδικασμένον ἵνα κρέματα ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐκεῖνου.

Οἱ ἄθλιοι!

Ἡ Ἐταίρα ἀτενίζει, ἐκ τῆς ἀτιμωτικῆς ἔδρας, τὴν κρεμαμένην εἰκόνα, καὶ βλέπει τὸν θεῖον διδάσκαλον ἰδροῦντα αἶμα, πλεῖον ἢ ὅτε οἱ ὑπνέται τοῦ Καϊάφα ἐμαστίγουν αὐτόν!

ὦ! ἡ τοιούτων καταχθονίων συνεδρίων προέδρουσις εἶναι ἀγωνία, μείζων τῆς τοῦ Γολγοθᾶ!...

Σιωπή!...

Ὁ δικαστῆς-ἀνὴρ λαλεῖ καὶ καταδικάζει τὴν ἐνοχον γυναῖκα.

Ἡ Πατρίς, ὀφείλει πολλὰ εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Ἡ κυβέρνησις, ἡ δι' ἑαυτὴν μόνην φυλάττουσα τὸ δικαίωμα ἵνα παραχωρῇ τὴν ἐλευθέραν ἐξάσκησιν μόνον ἀπὸ χρυσοῦ, εὕρισκει οἰκονομικὴν τοῦ

δικαστοῦ τῆς ἀπόφασις.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤῶΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ Αὐτοῦ λόγων...

« Ἐνοχος γυνή... τὸ σκάνδαλον εἶ-
 ναι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τὸ
 εἶπεν— Οὐαὶ εἰς τοὺς σκανδα-
 λοποιούς... κάλλιον ἦτο δι' αὐ-
 τοὺς ἄν, κρεμάσαντες λίθον ἐκ
 τοῦ τραχήλου των, ἐρρίπτοντο
 εἰς τὰ παφλάζοντα τοῦ Ὀκεανοῦ
 κύματα. Ἡ εἰρκτὴ σὲ περιμένει.»

Καὶ ἡ πτωχὴ μάρτυς κλίνει τὴν κεφα-
 λὴν ὑπὸ τὸν διερχόμενον λαίλαπα, ἐνῶ ὁ
 ἄγγελος τῆς ἀνθρωπότητος καλύπτει τὸ
 πρόσωπον, καὶ γονυπετῶν ἐνώπιον τοῦ θρό-
 νου τοῦ Ὑψίστου φωνεῖ κλαίων: « ἄλλ'
 ἕως πότε; »

« ὦ! ἂν ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἦναι ὁ-
 μοία τῆς δικαιοσύνης τῶν ἀνθρώπων, δὲν
 μένει εἰς τούτους ἄλλο, εἰμὴ νὰ ἐκθρονί-
 σωσι τὸ φάντασμα καὶ νὰ ριφθῶσιν εἰς τὸ
 χάος τοῦ Μηδενός.

Ἄλλὰ τοιαύτη ὑπόθεσις ἤθελεν εἶσθαι
 βλασφημία.

Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ δὲν θά βραδύνη·
 καὶ τότε, οὐαὶ εἰς τοὺς παραγνωρίσαντας ἡ
 κατηλευθέντας αὐτήν.

Ὁ σημερινὸς αἰὼν, κενὸς ἰδεῶν, κυνηκὸς
 ἕνεκεν ἑλλείψεως ἠρωτισμοῦ, χλευάζει τὰς

ἐπιθυμίας καὶ τὰ αἰσθήματα, καὶ ἀνταλ-
 λάσει πάντα μὲ χρυσιὸν καὶ ἀργύριον.

Εἰς τὸν καταστρεπτικὸν αὐτοῦ ροῦν συμ-
 παρέσυρε καὶ ἡμᾶς.

Ἐδῆσεν ἡμᾶς ὀπισθεν τῆς ἑαυτοῦ ἀμά-
 ξης· ἐβάπτισεν ἡμᾶς ἐπίσημα Οὐρί-
 και— ἀφοῦ ματαίως διὰ τῶν σκελετωδῶν
 δακτύλων του ἀτακτοποίησε τὴν ἐβένινον ἡ
 χρυσίνην κόμην μας, καὶ ματαίως ἐζήτησε
 ν' ἀναζωπυρθῆ εἰς τὴν γοητευκὴν τῶν
 βλεμμάτων μας φλόγα— ὡς ὁ ἀρχαῖος
 Δεῦδανος διαττάττει ἡμᾶς νὰ κλαίωμεν, ὅ-
 πως ὁ μονότονος τῶν λυγμῶν μας ἦχος
 ναουορίζῃ τὸν ὕπνον του.

Στερήσας ἡμᾶς τῆς πατρίδος, μᾶς κα-
 τεδίκασεν ἵνα διατρέχωμεν ἀπαύστως τὴν
 γῆν, ὡς ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος.

Γενόμενος ἀναλλακτῆς, εἶτα δὲ
 μαστροπὸς, μεταφέρει ἡμᾶς ἀπὸ πό-
 λεως εἰς πόλιν, προσκαλῶν τὸν ἕξαλλον
 Ἄγγλον, τὸν πεπολιτισμένον Παρι-
 σινόν, τὸν βάρβαρον Μοσχοβίτην, τὸν
 συνομώτην Ἰταλόν, τὸν καθολι-
 κώτατον Ἰσπανόν καὶ τὸν μεταφυ-

ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΕΡΟΠΟΝΟΝ ἵνα ἐπιθεωρήσωσιν ἡμᾶς·
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΑΡΑΘΕΛΙΚΗΝ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΠΟΛΕΩΣ
 περιθεβλήμενος δὲ τὴν τοῦ ἀγύρτου

χλαμύδα — ἐνατομίζει τὴν σάλπιγγα καὶ
τονίζει τὸν πανηγυρικὸν τῶν πτωχῶν ἀ-
δελφῶν, αἵτινες ἀφιέρωθησαν εἰς τὸν
Θεὸν — Ἐγκλημα.

Αὐτὸς πίνει τὸ αἷμα μας . . . Φημίζει εἰς
τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τὰς ἀρετὰς τοῦ ἐμ-
πορεύματός του . . . Κερδοσκοπεῖ ἐπὶ τῆς
σαρκός μας . . . ἀγορὰ λευκῶν !! . . . αὐτὸς
μᾶς θωπεύει . . . τρέφει ἡμᾶς μεγαλοπρε-
πῶς . . . αὐτὸς περιβάλλει ἡμᾶς ἐνδύματα
ἐορτῆς, ὡς τὰ συρόμενα εἰς τὴν ἀγορὰν
κτήνη, . . . καὶ τοῦτο ὅπως κεντίσῃ τὴν ἐπι-
θυμίαν τῶν ἀγοραστῶν . . . ἀναγκάζει ἡμᾶς
νὰ παρελάσωμεν ἐνώπιον τῶν πελατῶν
του, οἵτινες μᾶς παρατηροῦσι, μᾶς ἐξετά-
ζουσι, μὴ εὐρωσιν ἐν ἡμῖν τι ἱκανοποιοῦν
τὴν λαγνεϊάν των Τότε δὲ οἱ πα-
σάδες τοῦ πολιτισμοῦ ρίπτουσι τὸ νόμι-
σμα εἰς τὴν ἐκλεχθεῖσαν, καὶ νεύουσι αὐ-
τῇ ὅπως τοὺς ἀκολουθήσῃ . . . Ποῦ; Εἰς
τὸν κόλασιν! . . .

Καὶ οἱ προφῆται ὑμνολογοῦσι τὴν εὐ-
κλειαν τοῦ προτύπου τούτου αἰῶνος! . .

Τρέχε, τρέχε, αἱματοσαγὲς φάντασμα...
κατάβηθι τὸ πρᾶγες τοῦ ἐγκλήματος,
σκελετέ . . . ἔχεις τὴν γάγγραιναν ἐν τῇ

καρδίᾳ, δὲν σοὶ εἶναι πλέον ἐπιτετραμμένη
ἡ ζωὴ. Οἱ ἀπόστολοί σου, κτήνη μετρίου
προδότου μούρην ἔχοντα, ὑμνολογοῦσι
τὴν δόξαν σου, ἐνῶ ἡ νεκρικὴ λάρναξ σου
διέρχεται ἐπὶ τῆς βεβορβορυμένης ἀνθρω-
πότητος, καὶ οἱ κορυφαῖοί σου δι' ἀνοσίων
ἐναγκαλισμάτων μολύνουσι καρδίας καὶ
στοχασμούς.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ σημερινὸς αἰὼν.

Πανταχοῦ θύματα, πανταχοῦ θρῆνοι καὶ
ἀραί.

Κοινωνικὴ κόλασις! . . .

Καὶ ὅμως εὐρίσκονται σοφοί, μισθοδο-
τούμενοι ὅπως συνθέσωσιν τὴν ἀποθέωσιν
του.

Οὔτοι χαράττουσιν ὄρια διὰ τοῦ αἵμα-
τος διαιροῦσιν ὅ,τι ἡ φύσις συνήνω-
σεν . . . ὠθοῦσιν, ἐν ὀνόματι τῆς δόξης, τοὺς
ἀνθρώπους εἰς τὴν ἀδελφοκτονίαν ἐ-
γείρουσι μνημεῖα εἰς τοὺς διασήμεους κα-
κούργους — θεοποιοῦντες τοὺς Καίσαρας καὶ
τοὺς Ναπολέοντας — μόνον καὶ μόνον διότι
ἐπραξαν τὰ κακουργήματα ἐπὶ κεφαλῆς
στρατῶν καὶ ἐξυβρίζοντες τὴν σεπτὴν
Ἀστρέαν, ὑμνολογοῦσι τὸν Χρυσοῦν

Καὶ ἡμεῖς πρέπει νὰ κλαίωμεν, διότι εἴ-
μεθα τὰ θύματα ἅτινα συνεφώνησαν ἵνα θυ-
σιάσωσι.

Νὰ κλαίωμεν ; ;

Ὁχι, ἀδελφαί! . . Ἀγάλλεσθε ἀπ' ἐναν-
τίας.

Ὁ παλαιὸς κόσμος ἐκπνέει.

Θὰ συναποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ—Τί πρὸς
τοῦτο ;

Μικρὸν ἔτι, καὶ τὰ δάκρυά μας θὰ ἀφαν-
τοποιηθῶσιν, ὡς ὁ τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων
περιβάλλον ἀργύρεος πέπλος εἰς τὴν ἐμ-
φάνησιν τῆς πρώτης ἡλιακῆς ἀκτίνος.

Υπήρξαμεν αἱ ἀμαζόνες μεγάλης μά-
χης. Δόξα τῷ ἀποθνήσκοντι ἐν αὐτῇ, διότι
θὰ ἐπιταχύνῃ τὴν Παλιγγενεσίαν. . . τὴν
βασιλείαν τῆς ἀ ν θ ρ ω π ό τ η τ ο ς.

Δὲν πρέπει νὰ θρηνῇ τις τὰ θύματα, διότι
τοὺς μάρτυρας θέλει λατρεύσει ἡ ἀνθρωπό-
της, ἐν τῷ τεμένει τοῦ μέλλοντος. . .
Οἱ δῆμιοι εἶναι ἀξιοθρήνητοι.

Ὁ κόσμος προσήνεγκεν ἡμῖν φρικώδη
σταυρὸν, καὶ οἷον θλίψει ἀδελφοί μας οὐδ'
αὐτὴν τὴν τοῦ Κυρηναίου ἀρετὴν ἔσχον. . .
ὑπομονή! . . . ὑπομονή! . . . θὰ πέσωμεν
ὑπὸ τὸ βάρος του, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ καθή-

μαγμένους πόδας θὰ φθάσωμεν εἰς τὸ τέρ-
μα τῆς ὁδοῦ . . Ἐπιταχύνωμεν λοιπὸν τὸ
τέλος τῆς ἀγωνίας . . οἶνος, ὄργια, ἡδοναί.

Ἡ παραλυσία φονεύει. Ὁργια, ὄργια!! . .
Ἐπειδὴ τοιαύτη εἶναι ἡ κληρονομία μας, ἅς
βυθισθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Τί ἂν τὸ ποτήριον τῆς Πανδώρας ἦναι
πικρότερον χολῆς ;

Ἡμῖν μὲν θὰ ἐπιφέρῃ λήθη, ταῖς δὲ
ἐπερχομέναις γενεαῖς ἔσεται παράδειγμα
φρονήσεως.

Ἐν τῇ ἐναπομενούσῃ ἡμῖν πολυδύνη ὁδῷ,
μία μόνη ἰδέα μας παρηγορεῖ . . Ἡ κοινω-
νία, ἣτις μᾶς περιφρονεῖ, χλευάζουσα τὸν
βόρβορον, ὃν αὐτὴ ἐκείτη ἔριψεν ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς μας, δὲν εἶναι καλλιτέρα ἡμῶν.

Ὁ κόσμος εἶναι θέατρον, ἐν ᾧ ὅλα τὰ
μέρη εἶναι προωρισμένα.

Ἡμεῖς ἐλάχομεν τὰ δάκρυα. . . Δὲν
ἐλειποτακτήσαμεν.

Προώρισται, ἵνα θνήσκουσαι προφητεύ-
σωμεν τὴν βασιλείαν τῆς Δικαιοσύνης ;

Προώρισται διὰ σπαραξικαρδίου μελω-
δίας ν' ἀναγγεῖλωμεν τοῖς ἀνθρώποις τὴν
ἐκείνην, τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ φῶς
ἐκείνης ἐν ἡμετέρας ἐν ἡμετέρας ;

Ἔστω . . . Κασσάνδραι τοῦ ἀγαθοῦ, τὸ μαρτύριον καὶ ἡ θυσία μας ἔσονται ἡ τῶν μελλόντων αἰώνων Ἐποποιία.

Εἴμεθα αἱ περιστεραί, αἱ κομίζουσαι τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας . . . εἴμεθα ἡ ἴρις τοῦ νέου κοινωνικοῦ συμβολαίου τῆς ἀνθρωπίνης οικογενείας. Ἄς παρηγορώμεθα ἀμοιβαίως, διότι αἱ λύπαι, ἄς καὶ ἄλλοι συμμερίζονται, ἔχουσι μυστηριώδη τινὰ ἥδονήν.

Ἐμπρός . . . ἔμπρός.

Ἄς συγχωρῶμεν τοὺς καταθλίβοντας ἡμᾶς . . .

Ἄς ρίψωμεν ἄνθος πρὸς τὸν ρίπτοντα ἡμῖν λίθον. Τί ἂν τὸ ἄνθος ἐκεῖνο ἀφηρέθη ἐκ τοῦ βωμοῦ τῆς Ἀφροδίτης;

Τὸ μυστήριον τοῦ ἀγαθοῦ κεῖται ἐν τῷ ἔρωτι· ἐπὶ τοῦ βωμοῦ δὲ τῆς ἐρωτικῆς θεᾶς θέλουσιν ἀλληλοσφιγχθῆ αἱ δεξιαί· ἡ ἀρμονία τῶν οὐρανῶν ἐτόνισε τὸν ὕμνον τοῦτον ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπλάσθη ὁ ἀνθρώπος.

Ἀδελφαι ἐν τῇ θλίψει καὶ ἐν τῇ ἐλπίδι, ἀκολουθήσατέ με πάσαι. Ἐγὼ βαδίζω τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ὑψιπένη, ἐν μέσῳ τῶν ὄρυγμαῶν καὶ τῶν ἀρῶν τῆς κοινωνίας, καὶ γελῶ βλέπουσα τὴν ἐτοιμοθάνατον ταύτην γραίαν

μεθούσαν καὶ εἰς νεάνιδα μεταμφιαζομένην.

Ἀδελφαι, ἐγείρατε ὑψηλοφρόνως τὴν κεφαλὴν . . . ἀτενίσατε κατὰ πρόσωπον τοὺς χλευάζοντάς σας, καὶ βεβαίως σεῖς δὲν θὰ ἐρυθριάσητε.

Ἡμάρτομεν ; . . . Ἄλλ' οὐδεὶς ἔτεινε πρὸς ἡμᾶς τὴν χεῖρα . . . Οὐδεὶς ἔσχε χεῖλη ἢ διὰ τὸ φίλημα καὶ τὴν ἀράν . . . Ἡ κοινωνία δὲν ἠνθοστόλησε τὴν κοιτίδα μας . . . Δὲν μᾶς ἐθέρμανε μὲ τὰς σινδόνας τῆς . . . Δὲν ἐμειδίασε πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην . . . Δὲν μᾶς ἐδίδαξε τὸν ὕμνον τῆς ἐλπίδος . . .

Ἴδωμεν περὶ ἡμᾶς, καὶ ζητήσωμεν τὰς βελτίους.

Τίνες εἰσὶν αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι αἱ καλούμεναι τίμιαι;

Κατακεχλιμένοι ἐντὸς ὑπερηφάνων δίφρων — ἐπίσημοι παλλακίδες τῶν πλουσίων — διέρχονται, καὶ στρέφουσιν ἀφ' ἡμῶν μετὰ φρίκης τοὺς ὀφθαλμούς. Καλοῦνται τίμιαι ! Βεβαίως ὀλιγίστης ἀρετῆς ἔσχον ἀνάγκην, ὅπως διατηρήσωσιν τὴν ἀθώτητα . . . ὅπως διαμείνωσιν τίμιαι . . .

ἸΑΚΑΒΛΑΪΤΕΣ Ἐρά γε πάσαι;
ΔΗΡΟΝΑ ΚΕΚΑΤΗΙΣ ΠΥΡΡΕΝΙ ΑΔΕΛΦΑΙ.
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΓΙΟΥ

Τίς ποτε, ἀνοίγων τὴν βίβλον τῆς γυναικείας ζωῆς, δύναται νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς τιμῆς;

Ὁ Διογένης ἤθελε σβέσει ἴσως τὸν λύχον του, ἀπελλιζόμενος περὶ τῆς ἐκβάσεως . . .

Τιμιότης;

Ἄλλὰ τί ἄρά γε εἶναι αὕτη διὰ τὰ ἐννέα δέκατα τῶν θυγατέρων τῆς Εὐᾶς; . . . Τίς ἠδυνήθη νὰ δρίσῃ αὐτήν; . . .

Εἶναι ὅ,τι καὶ ἡ δόξα. Συνθήκη. Λέξις ἀπλή.

Ὁ μέγας ἐπαναστάτης ἐνόησε μόνος τὸ μυστήριον, καὶ ἀνέκραξεν:

Ὁ ἀναμάρτητος πρῶτος τὸν λίθον ἐπ' αὐτὴν βαλέτω.

Αἱ ἐκλεκταὶ τοῦ συμποσίου κατεδίκασαν τὸ ὑψηλὸν τοῦ φιλοσόφου τῆς Ναζαρέτ ῥῆμα, διέγραφαν αὐτὸ ἐκ τοῦ εὐαγγελίου του, καὶ κατώρθωσαν νὰ χαιρετισθῶσιν ἀγναὶ καὶ ἄσπιλοι, διότι ἐλούσθησαν ἐν τῷ γάλακτι, ἠγόρασαν τὰ συγχωροχάρτια, καὶ ἐλάβον τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν παρὰ τῶν δαινυμένων ἱερέων.

Νήπιοι! . . . Ἡμάρτησαν σαφρῶς,

καὶ παρηγορούμεναι ἀμοιβαίως ἠτιάθησαν τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν καὶ τοὺς ἀνδρας τοῦ αἰῶνος, ὡς μὴ ἔχοντας τὴν ἀρνητικὴν ἀρετὴν Ἰωσήφ τοῦ Ἑβραίου.

Ὅτως ἀπομάξασαι τὰ δάκρυα, καὶ τὴν Λουκρητίαν ὑποκρινόμεναι — ἐξαιρέσει τῆς ἀντιστάσεως καὶ τοῦ ἐγχειριδίου — ὠργίσασαν ἐν κρυπτῷ ἐπὶ τῆς ἀπολεσθείσης ἀρετῆς, καὶ συνεφώνησαν νὰ ἐξεγερθῶσι καθ' ἡμῶν, διότι σπερούμεθα ἵνα ἀγοράσωμεν προσωπίδα.

Τίμαι, ἐπειδὴ σβύνουσι τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως, ροφῶσαι τὸ νέκταρ τῆς ἠδονῆς εἰς χρυσᾶ ποτήρια!! . . .

Αἱ ἐνάρετοι γυναῖκες ἡμάρτησαν καὶ ἐγέλασαν. . . ἡμεῖς, αἱ μεμνηστευμένοι τοῦ θανάτου, ἡμάρτομεν καὶ ἐκλαύσαμεν. . .

Ἄλλ' ἄς παρηγορώμεθα, ἀδελφοί, διότι εἴμεθα καλλίτεροι ἐκείνων.

Εἴμεθα ἀκούσια θύματα ἐκουσίων δημίων· ὁ Θεὸς ὅθεν θὰ μᾶς συγχωρήσῃ, διότι ἐν τῷ ἄλγει τῆς ψυχῆς μας δὲν ἀπηλπίσθημεν περὶ τῆς εὐσπλαγχνίας του. . . .

Ἡμεῖς μόναι διετηρήσαμεν τὴν παρθενίαν καὶ τὴν καθαρίαν. Ἡμεῖς μόναι αἰσθανό-

μεθα εἰσέτι τί τὸ ὠραῖον, τί τὸ ἀγαθόν. Αἱ καρδίαι ἡμῶν πάλλουσιν ἐν τῇ θείᾳ συγκινήσει τῆς ἔρωτικῆς μελωδίας τοῦ κιθαρῶδου, καὶ στενάζουσιν εἰς τοὺς ὑψηλοὺς ἤχους τῆς αἰολικῆς ἀρπας. Τὰ ὄμματα ἡμῶν, ἀπαστράπτοντα ἐξ ἔρωτος, ἀνταποκρίνονται εἰς τοὺς πόθους τοῦ ποιητοῦ, τοῦ ἀποσκυβαλισθέντος ἐκ τοῦ κόσμου τῶν εὐτυχῶν, τοῦ ἐξορίστου, τοῦ καταδεδικασμένου ἐν τῷ νοσοκομείῳ, διότι, ἐν ταῖς προνομιούχοις τάξεσιν, τὸν ἔρωτα τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ὑψηλοῦ διεδέχθη ἡ ἀποθέσις τοῦ χρυσίου καὶ τῆς ὕλης.

Ἡμεῖς μόναι, ὡς αἱ Νηρηίδες εἰς τὴν Ἀφροδίτην, περικυκλοῦμεν τὸν θεῖον αἰθδόν, καὶ θέτουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸν στέφανον τῆς δάφνης, παρηγοροῦμεν συμπαθῶς τὴν λύπην του, ἐνῶ ἐκεῖνος ψάλλει τὴν ἐλεγείαν τοῦ παρελθόντος, καὶ ἐν τῷ ἄσματι αὐτοῦ προφητεύει καλλιτέρας ἡμέρας.

Τιμὴ εἰς τὰς τιμίας γυναῖκας! Ὁσαννά! Ὁσαννά! . . .

Αἱ τίμαι;

Ὁ! . . . ἀνευ θελήσεως, ἀνευ ἔρωτος, τοῦ ψυχικοῦ ἐκείνου φρυάγματος, ἢ ὅπερ μόνον

ἀρκεῖ ἵνα ἀνταμείψῃ ἡμᾶς διὰ τὰς ἀνθρωπίνους δυστυχίας, αἱ αἰδήμονες καὶ δειλαὶ νεάνιδες ρίπτονται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὀγδοηκοντούτιδος δι' ἐν οἰκόσημον καὶ μίαν πρόσοδον.

Λευχειμονοῦσαι καὶ ἐστεφανωμένοι μεῖ ἀνθη, καλλιεργηθέντα παρὰ τῆς μητρὸς διὰ τὸ μυστήριον ἐκεῖνο, προσέρχονται εἰς τὸν βωμόν τῆς Ἰφιγενείας, ἐνθα ὁ ἱερεὺς, ἐν ὀνόματι τῆς πλουσιοπαρόχου ἀπολαύσης, ἐπικαλεῖται τὴν θείαν εὐλογίαν ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ ἐκείνου ἐγκλήματος.

Οἱ κώδωνες τοῦ ναοῦ ἠχοῦσιν ἑορτασίμως! . . . Ἡ ἱερουργία ἐτελέσθη! . . . Τὸ ἀποτρόπαιον **ΝΑΙ**, τὸ ἐνοῦν ἐν ἄνθος μεθ' ἐνὸς πτώματος, ἀπηγγέλθη!

Τίς εἶναι ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, οὔτινος τὸ πρόσωπον φρικώδης ἐπικαλύπτει ὠχρότης καὶ ταραχὴ, ὁ ἀσκαρδαμυκτὶ ἀτενίζων τὴν γυναῖκα, τὴν προσαγορευομένην ὡς νύμφην;

Ὁραῖος, ὡς ὁ ποιητὴς τῆς Λαιλίας Στένιος, φέρει ἐγκεχαραγμένον ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸ μαρτύριον τῆς ψυχῆς! . . .

Ὁ ἔρωτόληπτος νεανίας... ὁ τὸ πρῶτον ἀποθέσας φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεάνιδος .. ὁ προκαλέσας πρῶτος τοὺς παλμοὺς τῆς παρθενηκῆς κάρδιας τῆς... ὁ πρῶτος πρὸς αὐτὴν εἰπὼν: σὲ ἀγαπῶ.

Καὶ διατί κλαίει;

Διότι εἶναι πτωχός!...

Διότι ἡ αἰδὴ μὲν νεάνις, ἰδοῦσα σπινθηροβολοῦντας τοὺς ἀδάμαντας καὶ ἀκούσασα τὰ ποδοκροτήματα τῶν ὑπερηφάνων ἵππων, .. ἐπελάθετο τοῦ ἔρωτος, τῆς ἐκστάσεως... ἴσως τῆς ἡδονῆς... ἵνα στολισθῇ μὲ τὰ κοσμήματα ἐκεῖνα, ἵνα ἐξαπλωθῇ ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ δίφρῳ, καὶ ἵνα παρουσιασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς ζωῆς, σῶμα ἄνευ ψυχῆς, ὅπως παίξῃ τὸ μέρος τῆς Ἐπονίας!...

Εὐγε!... Εὐγε!...

Ὁ ἱερός ἀοιδὸς ἐξέπεμψε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ παραφωνίαν...

Οἱ σύζυγοι παραιτοῦσι τὸν βωμὸν, συνοδευόμενοι ὑπὸ μακρᾶς οὐρᾶς συγγενῶν, οὐδὲν ἄλλο σκεπτομένων ἢ τίνι τρόπῳ νὰ ἐπωφεληθῶσι τὰ θέληγτρα τῆς νύμφης καὶ τὸ ταμεῖον τοῦ νυμφίου.

Ἐπέρχεται ἡ νύξ... Ὁ Ὑμέναιος ἀ-

νάπτει τὰς δαδάς του, καὶ ἡ νεάνις μετὰ ψυχρότητος ἐγκαταλείπεται εἰς τὰ ἐκνευρισμένα καὶ ὑδρωπικὰ ἐναγκαλισματα καρυάτιδος ἀναχρωματισθείσης εἰς Ἀλκιβιάδην.

Ἄλλ' ὁ Ἔρως καὶ ὁ Ὑμέναιος, πλήρεις φρίκης, φεύγουσι τὴν παστάδα... Καὶ ὁ Θεὸς Μῶμος πτερυγίζει ἐπὶ τῆς νέας πεπολιτισμένης οἰκογενείας.

Ἀνατέλλει ὁ Ἥλιος, καὶ ὁ σύζυγος ἀνήρ παρουσιάζεται εἰς τὰ βλέμματα τῆς συζύγου-γυναικὸς καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν εἰδέχθειαν.

Καὶ ἰδοὺ ἡ θρησκεία ἐκεῖ, μὲ τὴν καθημαγμένην αὐτῆς ἐσθῆτα, ἐκφωνοῦσα τὸ ἀδιάλυτον τοῦ μυστηρίου.

Ὁ σύζυγος οὐδέποτε εἶναι τὸ ἰδανικὸν τῆς συζύγου, διότι εἶναι σύζυγος... καὶ ἔκτοτε, ἰδοὺ ὁ γάμος βάραθρον διχονοίας... αἱ δύο ἐκεῖναι ψυχαὶ οὐδέποτε θὰ ἀλληληλενοηθῶσιν...

Ἡ Φύσις ἐτροπολογήθη διὰ τοῦ τοιοῦτου γάμου... καὶ ἡ Φύσις ἐκδικεῖται, καθιστῶσα αὐτὸν τάφον τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς

τιμῆς
ΙΔΕΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚὴ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΓΙΟΥ

και ο σύν η του πολιτισμού καταδικάζει, και δικαίως, τὰ δάκρυά της.

Ἔστω!.. Ἡ νεανίς ἐδιδάχθη, ἐν μιᾷ νυκτί, ἅπασαν τὴν φιλαθρωπικὴν ἐπιστήμην... Ἀπὸ τοῦ βωμοῦ, ἔνθα ἐπιώρκησεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀναβαίνει τὸ μεγαλοπρεπὲς ὄχημα, παρηγορουμένη ἐνδομύχως ὅτι ὁ κόσμος προσαγορεύει αὐτὴν **Μεγάλην Κυρίαν**.

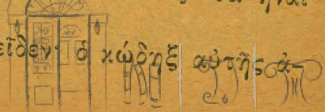
Ἀῦριον καὶ αὐτὴ θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς συναστροφάς, ἔνθα θὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἐρωτοτροπιάν της· εἰς δὲ τὸν γέροντα Ἄδωνιν δὲν θὰ μείνῃ ἄλλο ἢ νὰ ὑμολογῇ τὸν Ἡφαιστον, ἐφέστιον τοῦ γάμου θεόν, κατὰ τὸν ἐξ ηυγενησμένον τοῦτον αἰῶνα.

Χαίρετε, ὦ οἰκογενειακά ὄργια!.. Σεῖς περιεβάλατε τὴν γυναῖκα μὲ τὰς σπείρας σας καὶ ἡ γυνὴ ὑπεχώρησε... Σήμερον, **Μεγάλη Κυρία**· αῦριον, **Ἐταίρα** ὑψηλῆς περιωπῆς.

Τὰ τέκνα;... ἀλλὰ πλαστουργούμενα ἐν τῇ περιπτύξει μόνον τῶν σωμάτων, θὰ ἀυξάνωσι φυσικῶς ἐκπεφυλισμένα.

Τὰ τέκνα!... ἀλλὰ τίνος θὰ ἦναι ταῦτα;

Ἡ κοινωνία προσείδεν ὁ κώδικς αὐτῆς ἀ-

παγορεύει τὴν ἀναζήτησιν τῆς πατρότητος.

Τὰ τέκνα!... Ἄλλ' ἡ μήτηρ πῶς θὰ μάθῃ νὰ τὰ ἀγαπᾷ;...

Αὐτὴ δὲν τὰ ἐγαλακτοτρόφησε, διότι ἐφοβήθη μὴ χάσῃ τὰ χέως τὸ ἄνθος τῆς νεότητος.

Ἀνατεθέντα εἰς τὴν φροντίδα ξένων, δὲν θὰ ἐπιστρέψωσιν, ἐπὶ μακρὸν χρόνον, παρὰ τῇ μητρὶ, ἣτις ἐκ τοῦ μέσου τῆς σκοτοδίνης τῶν ἐγκοσμίων ἡδονῶν μόλις ἴσως θὰ κυττάξῃ τὰ τέκνα ἀνδρὸς, ὃν οὐδέποτε ἠγάπησε, καὶ ὅστις οὐδέποτε ὑπῆρξε δι' αὐτὴν ἄλλο ἢ ἑκατοντούτης Κροῖσος.

Ἡ κοινωνία λέγει πρὸς τὴν τοιαύτην γυναῖκα: «Πορεύθητι, ἀδαμαντοστόλιστος «δούλη, ἀνευ δικαιοματίων... Ἐτοιμάσθητι εἰνα ἱκανοποίησις τὰς ὀρέξεις τοῦ συζύγου, δι' ὅσον ἀλλόκοτοι καὶ ἂν ἦναι αἱ «ὀρμαὶ τῆς ἀσελγείας του... Πορεύθητι!.. «δὲν θὰ ἦσαι ἄλλο ἢ ἐπιπλον τῆς οἰκίας «του!... ἀνεκείνος θελήσῃ, γέννησε τέκνα· «ἀλλὰ μὴ ἀγαπᾷς αὐτὰ, διότι δύναται «αποτε, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου, ἵνα «τὰ ἀποσπάσῃ ἐκ τοῦ στήθους σου... καὶ «ἀλλὰ μὴ ἀγαπᾷς αὐτὰ, διότι δύναται τῆς λύπης...»

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΚΡΟΪΣΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΠΟΥ

Οὕτω τελεῖται καὶ ἄλλη κοινωνικὴ θυσία... οὕτω θρηγοῦσιν αἱ γυναῖκες, ἃς ὁ κόσμος συνεφώνησεν ἵνα ἀποκαλῆ τιμίας...

Ἄλλ' ὡς ἐκ τούτου ὁ ἐταιρισμὸς, περιτυλιχθεὶς τὸν μανδύαν τῆς τιμιότητος καὶ φέρων τὸ ὄνομα τοῦ Ἐρωτος-πάθους, ἐκαθέσθη ἐπὶ τοῦ θρόνου, ἐπὶ τῶν μαργαριτῶν καὶ τῶν χρυσοφάντων ταπήτων, καὶ ἐκραύγασε τὸ σταυρωθῆτω καθ' ἡμῶν, αἵτινες δὲν ἐρρίφθημεν ἐκουσίως εἰς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, ἐν ὀνόματι τῆς πολυτελείας καὶ τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν, ἀλλ' ἐσύρθημεν ἀκουσίως, ἵνα μὴ τῆς πείνης ἀποθάνωμεν.

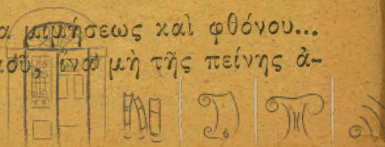
«Ἐμπορεῖα καὶ διατίμησις...»

Αἱ ἐρωτότροποι Γαλλίδες, αἱ ἀλαζόνες Ἀγγλίδες, αἱ μυστυριώδες Γερμανίδες, αἱ ματαιόφρονες Ἰταλίδες, αἱ λάγνοι Ἰσπανίδες ἔδραμον εἰς τὴν μεγάλην ἀγορὰν, εἰς τὸ πανδαιμόνιον τῶν σαρκῶν καὶ τῆς συνειδήσεως, οὗτινος ἐπὶ τῆς πύλης γέγραπται : «Κοινωνικὴ Ἐορτή.»

Ἡ Πατρικία παρεδόθη ἔνεκα ματαιότητος....

Ἡ Ἀστὴ, ἔνεκα μιμήσεως καὶ φθόνου...

Ἡ γυνὴ τοῦ λαοῦ, ὡς μὴ τῆς πείνης ἀποθάνῃ...

Ἡ Πατρικία ἐκέρδισεν ἰάσπιδας καὶ χρυσίον.

Ἡ Ἀστὴ, ἀχάτας καὶ σηρικόχρουν.

Ἡ γυνὴ τοῦ λαοῦ, τὸ ἀντίτιμον ἐνὸς ἄρτου.

Ὁ Θεὸς κρινέτω...

Ἡμεῖς, καταδεδικασμένοι εἰς τὴν ἡδονὴν τῶν αἰσθήσεων, ἂν ἀγαπήσωμεν... ἀποθνήσκομεν ἐξ ἔρωτος... αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, αἱ ἐρωμένοι τοῦ αἰσθηματοῦς, ἄδουσαι τὰς στροφὰς τῆς Μεσσαλίνης, ἐφυγάδευσαν τὸν θεὸν Ἐρωτα ἐκ τῆς γῆς, ὅπως ἀντικαταστήσῃ τὴν ΛΑΓΝΕΙΑΝ!...

Ἀδελφοί, ἡμεῖς τοῦλάχιστον ἔχομεν τὸ θάρρος νὰ ἡμεθα ἐν πλήρει μεσημβρία ὅ,τι ἐκεῖναι εἶναι ἐν τῷ σκότει.

Ἄλλ' ἡ ἀρετῆτων;... Ὀνομα κενόν. Καθηλοῦσιν αὐτὴν διὰ τῶν καρφίδων, ὡς τὰ τρίχαπτα τῆς ἐσθῆτός των, ... ἀλλ' ἰδοὺ ἡ ἐσπέρα, καὶ τότε, ἀποτιθεμένων τούτων, μεταβάλλεται καὶ ἐκείνη εἰς ἐγκληματικὴν ἀκολασίαν....

Ἰσότης!.. Ἰσότης!.. Ἀλληλεσφίγξαμεν τὰς δεξιὰς εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ

Ἐκκλ. Βιβλ. τοῦ Σ. καὶ ἐξήλωμεν πᾶσαι μεθύ-
ΛΙΜΟΣΙΑ ΚΕΚΤΕΡΙΣΙ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΗΡΑΤΙΩΝ

Ὁ ὄχλος ἐθορύβει ἐν ταῖς πλατείαις καὶ ταῖς τριόδοις . . . Ἦναφε τὰς χιλίας αὐτοῦ δάδας . . . ἄφησεν ἐλευθέραν τὴν δίδον εἰς τὴν Κυρίαν τὴν ἔχουσαν προσωπίδα καὶ ἄμαξαν, . . . καὶ ἔρριψε βόρβορον καθ' ἡμῶν τῶν θυγατέρων τῆς ἀνάγκης. Οὕτως ἡμεῖς μόναι ἐμείναμεν θύματα τῆς ἀτιμίας, διότι ἡ τύχη ἠρνήθη ἡμῖν οἰκόσημον, ἄμαξαν καὶ προσωπίδα . . .

Λαέ, λαέ! . . . Ἐγκέλαδε, ἀγνοῶν τὴν ἰσχύν σου, ἐννοεῖς τώρα τί εἶναι ἡ τιμή;

Ἄν αἱ θυγατέρες σου μειδιάσωσιν πρὸς σηρικοφόρον τινὰ νέον, δεύγεις ἐκεῖνος πιστεύει ὅτι δύναται ἵνα ρίψῃ πρὸς αὐτὰς τὸ βαλάντιον πλήρες χρυσίου.

Ἡ γυνὴ τοῦ πλουσίου, ἡ ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον εὐροῦσα τὰ χαρτονομίσματα, ἔχει τὸ δικαίωμα ἵνα ἀποκαλῆ ἔρωτα τὴν ἡδονὴν, τὴν τιμὴν τὴν αἰσχύνην.

Ὁ λαὸς βλέπει αὐτὴν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ ἐραστοῦ, καὶ χειροκροτεῖ εἰς τὰς περιπτώξεις τῶν ἡμιθέων . . . ὦ!

Μόνον δι' ἡμᾶς, τὰς γυναῖκας τοῦ λαοῦ, ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ἄλλο ἢ ἐκατόμβη αἰσθημάτων καὶ σαρκός.

Ἡ χαρὰ, ὁ ἔρωσ, ἡ εὐτυχία, καὶ αὕτη

ἐτι ἡ ἐλπίς μᾶς ἀφηρπάγησαν ὑπὸ τῶν πλουσίων! . . .

Τὸ ἐγκλημά μας εἶναι ἀρεστόν, ἐπικευρωμένον ὑπὸ τοῦ νόμου . . . Ὁ νόμος τὸ θέλει! . . .

Ἄν δὲν εἶχεν οὕτω, πρὸς τί τότε τόσαι λαιμητόμοι, δεικνύουσαι τὸ ἀπαίσιον ἀνάστημά των . . . Πρὸς τί τόσον ἐπίσημοι βρόχοι; . . . Τί θὰ ἔπραττον οἱ νομολόγοι, οἱ εἰσαγγελεῖς, οἱ δικασταί, οἱ κατὰσκοποι, καὶ οἱ δῆμιοι, ἀνευ τῆς συνθήκης τοῦ ἐγκλήματος; . . . Οἱ εὐτυχεῖς τοῦ κόσμου ἐλήστευσαν πάντα, καὶ ὅμως δὲν ἤρκεσεν αὐτοῖς τοῦτο! . . . ἐχρειάσθη νὰ ἀποκτήσωσι καὶ τὸ δικαίωμα τῆς νομοματίας . . . Ἐδημιουργήθησαν λοιπὸν οἱ ἐγκληματῖαι, ὠρύχθησαν ἐκουσίως αἱ ἄβυσσοι. Εἶτα διὰ τῆς βίας ἐρίφθησαν ἐν αὐταῖς οἱ ἄνθρωποι, καὶ οἱ ρίψαντες αὐτοὺς δῆμιοι ἐκραύγασαν: ἀτιμία εἰς τοὺς πεσόντας.

Οὕτως ἀνήγαγον τὴν κοινωνικὴν ἐπιστήμην, — τὸ πλαστούργημα τοῦτο τοῦ προνομίου, — εἰς εὐρεσιν τρόπου καὶ ἐπιτηδίου εὐεργετικῆς διὰ τοῦ Κώδικος καὶ ἐπιτηδίου Δικονομίας.

Ὁ λαὸς ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἀναπαρθε-
νεύσῃ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ νὰ σώσῃ τὰς
ἀδελφάς...

Ἄλλ' ὁ καὸς ἔχει ἔτι ἄρτον... εὕρισκει
αὐτὸν ἰδρῶν αἷμα... εἶναι ἀληθές· ἀλλὰ
τὸν εὕρισκει.

Ἄς παρηγορώμεθα... τὸ ἀνθρώπινον
γένος αὐξάνει ὑπερμέτρως... αἱ πρόσο-
δοι τῶν ληστῶν, ὑποχρεουμένων ἵνα πλη-
ρῶσι τοὺς φάρυγγας τῶν ὑλακτούντων, βαί-
νουσιν ἐλαττούμεναι. — Ἡ χρεωκοπία προ-
σεγγίζει... Θὰ λείψῃ ὁ ἄρτος... Καὶ ἐν
δνόματι τοῦ ἄρτου, ὅστις διὰ τὸν λαὸν εἶ-
ναι ἡ λαμπροτέρα ἐκδήλωσις τῆς Θεότη-
τος, αἱ ἀλύσεις θὰ διαρραγῶσι... τὸ πρό-
σωπον τῆς γῆς θ' ἀνακαινισθῇ...

Ἄλλ' ἰδοὺ ἀνατέλλει ἡμέρα σκοτεινὴ...
μονότονος... παγετώδης, ὡς ἡ πρώτη ἡ-
μέρα τῆς Μοναρχίας.

Τὰ ρόδα τοῦ προσώπου μαραίνονται, ὡς
τὰ, ἐν νυκτὶ ὀργίων, τὴν κόρην στέφοντα
ἄνθη.

Καὶ τότε, ἡ βασίλισς τῶν ἐοφθῶν, ἡ Θεὰ
τῶν Κρονίων, ἡ ναυλουμένη Ἀφροδίτη

οὐδ' ἄρτον ἔχει πλέον, διότι ἡ ἐλευθεριότης
τοῦ ἀνθρώπου δὲν ὑπερβαίνει τὸν ἐγωισμόν
τῆς ἠδονῆς.

Ἐγεννήθημεν ἐν τῇ τριόδῳ, ὡς ἐκ τοῦ-
του ὁ ἀνὴρ ἀποσπᾷ τὴν πορφύραν, δι' ἧς
μας εἶχε περιβάλει, ἐπαναρρίπτει ἡμᾶς
ἐν τῇ τριόδῳ, ἀφοῦ χορτασθῆ ἐκ τῆς εὐω-
δίας τοῦ κάλλους μας, ἀφοῦ πληρώσῃ διὰ
τοῦ χρυσοῦ τοῦ τὸ πάθος τῆς ψυχῆς μας.
Καὶ εἰς ἡμᾶς, τὰς βασίλισσας τῆς ἠδονῆς,
τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀρνιῖται μίαν σπιθα-
μὴν γῆς καὶ ἐν σάββανον.....

Τίνος εἶναι τὸ πτώμα ἐκεῖνο, τὸ κείμενον
ἐπὶ τοῦ βορβορώδους ἐδάφους ;

Αἱ παρειαὶ αὐτοῦ κατισχυοποιήθησαν ὑπὸ
τὰ φιλήματα· ἡ κόμη ἀπεσπᾶσθη ἐν τῇ
μέθῃ τῶν ἐναγκαλισμάτων.

Τίνος εἶναι τὸ πτώμα ἐκεῖνο ;

Τῆς Ἐταίρας... Τοῦ θύματος τῆς ἀν-
θρωπότητος...

Ἐπαυσαν πλέον τὰ ἄσματα... Ἐπαυ-
σαν αἱ μουσουργίαι... ἔπαυσαν τὰ φι-
λήματα...

Ἰδοὺ αὕτη ἐκεῖ... ἀπερριμένη, ἐγκα-

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΑΧΥΓΡΑΦΕΙΟΥ

ἡ ταχὺγραφία! ὁ ἀνὴρ ἔδρεψεν αὐτὸ

τὴν νύκτα, ὅπως τὸ ρίψῃ τὴν πρωΐαν!..

Δυστυχῆς θῦμα τοῦ Κοινωνικοῦ Συμβολαίου, ἀντήλλαξε τὰ ἐναγκαλίσματα μὲ τὴν ἀτιμίαν καὶ τὸν θάνατον...

Φιλόσοφε τῆς Γενεύης, ἐξελθε τοῦ τάφου, καὶ θραῦσον τὸν κάλαμον!...

Οὐδεὶς πλησιάζει τὸ πτώμα ἐκεῖνο!...

Καὶ ὁ ἱερεὺς;

ᾠ!... Ὁ Χριστὸς ἀνελήφθη ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἡ διδασκαλία του ἐσταυρώθη μετ' αὐτοῦ.

ᾠ!... Ὁ Χριστὸς κατηράσθη τοὺς διάδοχους του, οὔτοι δὲ ἐξεδικήθησαν ἐκσφενδονίσαντες τὸ ἀνάθεμα κατὰ τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἐργάτου τῆς Ναζαρέτ...

Ἄλλ' ἐπὶ τοῦ φερέτρου μας, ἐπὶ τοῦ χώματος ἐκεῖνου ὅπερ ἡ κοινωμία παραχωρεῖ ἡμῖν δίκην ἐλεημοσύνης, ὁ ἄγγελος τοῦ μέλλοντος ἐκτείνει τὰς πτέρυγας του καὶ δεικνύει ἡμῖν ἓνα σταυρὸν ἐν τῷ μέλλοντι τεμένει τῆς καθολικῆς ἀγάπης...

Χαῖρε, ὦ μέλλον!

Ἄλλ' ἄς παρηγορηθῶμεθα. Οἱ μεταγενέστεροι θὰ γονυπετήσωσιν ἐνώπιον τοῦ σταυροῦ ἐκεῖνου, συμβόλου τοῦ ἀνηκούστου, τοῦ ἀκατονομάστου μαρτυρίου μας...

Ἡ ζωὴ παρέρχεται, ὥσει σκιά πυρσοῦ...
Θέλομεν ἐπανεύρει ἀλλήλας, διότι ἄλυσος μᾶς συνδέει... Καὶ τότε αἱ τίμιαι ἀδελφαὶ θέλουσι κλαῦσαι ἐπὶ τῆς καρδίας τῶν ἀτίμων ἀδελφῶν των...

Ὁ Ἔρως θὰ διανύσῃ τὴν τροχίαν του.

Ὁ πύργος τοῦ Αἰσχους θὰ καταπέσῃ ὑπὸ στιβάδα ἀνθέων.

Τί εἶναι τὸ παρόν;

Ἄς θρηνώμεν αὐτό... ἀλλ' ἄς ἐλπίζωμεν.

Ἐγὼ φάλλω θνήσκουσα, διότι βλέπω ἀστέρα ἀνατέλλοντα ἐκ τῆς Ἐώας...

Ψάλλω, διότι βλέπω τὰ νέφη ἐπισωρευόμενα ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ καὶ ἐπιταχύνοντα τὴν φυγὴν. — Ἡ αἰθρία εἶναι ἐγγυτάτη.

Ψάλλω, διότι ἡ τῶν τάφων κυπάρισσος ἐξηράνθη, καὶ τὰ ρόδα αὐξάνουσιν ἐν τοῖς κοιμητηρίοις...

Ψάλλω, διότι αἰσθάνομαι τὴν ψυχὴν μου γιγνομένην προφήτιδα ἐν τῷ θανάτῳ, καὶ προφητεύουσαν τὴν ζωὴν.

Ψάλλω, διότι βλέπω τὸ παρελθὸν θνητὴν γέναν σημαῖαν κυματίζουσαν, καὶ γλιττομένην ἀπὸ τοῦ ἀλλήλοσφίγγοντος ὑπ' αὐτὴν τὰς δεξιὰς...

ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ

ΔΗΜΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΒΑΛΛΑΧΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΕΤΩΡΕΙΟΥ
τὴν τὰς δεξιὰς...

Ψάλλω τὸ ἀγαθὸν καὶ ὁ κόσμος μὲ καταραῖται...

Ψάλλω, διότι βλέπω τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων ζητοῦντας ἓνα τάφον, τὸν τάφον ἑνὸς ἀγγέλου, τὸν τάφον τῆς ἐταίρας, τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀτιμασθείσης!... καὶ τὸν τάφον ἐκεῖνον γινόμενον βωμὸν τῆς συμφιλίωσης... καὶ ἀθάνατον στέφανον λευκῶν ἀνθέων, ἔρραντισμένων δι' αἵματος, τεθειμένον ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκείνου εἰς ἀνάμνησιν τῆς θυσίας...

Ἀδελφαί, περιστοιχίσατε με... Ἴδου ἀνοίγω τὴν βίβλον τῶν μαρτυρίων, τὸ εὐαγγέλιον τῶν ἀγωνιῶν...

Ἀκούσατε, ἀκούσατε, διότι ἡ ἱστορία τῆς Μαρίας εἶναι ἡ ἱστορία τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ... Ἡ ἱστορία αὕτη εἶναι γεγραμμένη διὰ τοῦ αἵματος τῆς καρδιάς.

Ἡ Μαρία ἦτόν ὡραία... τοσοῦτον ὡραία, ὥστε εἰς τὰ παρθενικά αὐτῆς ὄνειρα ἔβλεπε τὸν Θεὸν γονυπετοῦντα ἐνώπιόν της, καὶ λατρεύοντα αὐτήν.

Αἱ παρειαί της εἶχον τὸ χρῶμα τῆς τὸ φίλημα τοῦ Ἡλίου δεχομένης Ἡοῦς.

Εὐθυμὸς ἐν τῇ δυστυχίᾳ εἶχε τὴν ψυχὴν αἰωνίαν ἀνοίξιν ἐπιθυμιῶν καὶ σωτῆρος.

Οἱ ἀστέρες διέκοπτον τὸν δρόμον τῶν ἵνα προσαγορεύσωσιν αὐτὴν Βασιλίδα.

Οἱ ἰσχυροὶ δὲν κατέστησαν ἀκόμη μονοπώλιον τὸ θέαμα τῆς φύσεως... καὶ ἡ Μαρία ἔψαλλε τὰ μεγάλα τῆς κοσμογονίας τεράστια...

Καὶ ὁ Ἥλιος, βραδέως κλίνων ἐν θαλάσῃ πυρός, ἐφαίνετο ἐπιλαθόμενος, ὅτι ἄλλοι κόσμοι καὶ ἄλλαι δυστυχίαι περιέμενον τὴν ἀκτίνα του.

Ἡ Μαρία ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ σύμβολον τῆς μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ φύσεως συμφιλίωσης...

Οἱ ἄγριοι τῆς Ἀνατολῆς ἤθελον κατατάξει αὐτὴν εἰς τοὺς ἀστέρας. Οἱ ποιηταὶ ἐκεῖνοι λαοὶ ἤθελον ἀφιερῶσαι εἰς αὐτὴν τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος, τὴν μυστηριώδη ἁρμονίαν τῶν ποταμῶν, ... τὰς εὐωδίας τῆς σμύρνης...

Καὶ ἐκεῖνη ἤθελε λαλήσει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς λόγους τῆς ἐλπίδος...

Ὁ πολιτισμὸς εἶδεν ἐν αὐτῇ μόνον τὴν Κόρην τοῦ αἵσχους... τὴν Ἀφροδίτην τῆς προόδου...

Ἰακώβου Εἰσενε πρὸς αὐτὴν χεῖρα, ἀλλὰ μόνον ἐν ἀσπίνῃ ἀτιμάσῃ...

ΙΑΚΩΒΟΥ ΕΙΣΕΝΕ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ἘΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ

Ἡ πενία εἶναι ἔγκλημα...

Ἡ πτωχή Μαρία ἐνόησε τὸ δυστύχημα τῆς γενήσεώς της, καὶ ἐμειδίασε περιφρονητικῶς.

Ἡ Μαρία ἔδρεπεν ἐν ῥόδῳ.

Καὶ ἤκουσεν ἡδείας φωνῆς λεγούσης : «Κόρη, αἱ παρειαί σου εἶναι ὠραιότεραι τοῦ ῥόδου».

Ἡ Μαρία ἔφυγε... τὸ ἄνθος ἔπεσεν ἐκ τῆς χειρὸς της... ἄλλη χεὶρ τὸ ἐπῆρεν.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Μαρία, διερχομένη ρεμβάζουσα πρὸς τὴν ἰοβριθὴ κοιλάδα, ἤκουσε φωνῆς λεγούσης : «Κόρη, αἱ ἀλαβάστριναι σάρκες σου εἶναι ἀγνότεραι τοῦ ἴου...»

Ἡ Μαρία ἔφυγε καὶ τότε... ἀλλὰ φεύγουσα ἐστράφη.

Καὶ εἶδε νεανίσκον, ὠραῖον ὡς τὸν Ἐνδυμίωνα... Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐσπινθηροβόλου, ὡς οἱ τοῦ ποιμένος τοῦ Λάτμου...

Καὶ ἡ ὠραία φυγὰς ἐστράφη καὶ πάλιν...

Ἦτο λυκόφως... Ὁ οὐρανὸς ἀνέφελος... καὶ ἡ Μαρία ἐθεώρει τοὺς ἀστέρας, οἵτινες βαθμηδὸν ἤναπτον ἐπὶ τοῦ στερεώματος... πυρσοί, φωτίζοντες τοὺς ἔρωτας τῶν ἀγγέλων...

Καὶ ἤκουσε φωνῆς λεγούσης : «Κόρη, ἐπεθύμουν νὰ φθάσω τοὺς ἀστέρας, ὅπως,

ἀποσπῶν αὐτοὺς ἐκ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, σοὶ πλέξω διάδημα...»

Καὶ ἡ Μαρία ἐκύτταξε, καὶ ἐρυθρίασεν...

Ὁ μελανοκόμης νεανίσκος ἠσπάσθη τὸ μέτωπόν της...

Πτωχή Μαρία!... Ὁ ἀ πληρώσης τὸ φίλημα ἐκεῖνο δι' αἵματος...

Τὸ ἐρωτικὸν ἔπος ἐξεληθὸν, ἄτε βέλος, τῶν χειλέων τοῦ νεανίσκου εἰσέδου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Μαρίας.

Ὁ ἥλιος, τὰ ἄνθη, οἱ ἀστέρες δὲν εἶχον πλέον θέληγητρα διὰ τὴν κόρην τοῦ Τιβερίδος.

Ἡ Μαρία ἤρατο... ἤρατο σφοδρῶς, καὶ ἠττήθη...

Οἱ κώδωνες ἤχου ἑορτασίμως.

Διατί;

Διότι εὐγενὴς ἔθεσε τὸν στέφανον τῆς νύμφης ἐπὶ τῆς κεφαλῆς παρθένου.

Ὁ λαὸς τρέχει, καὶ ρίπτει ἄνθη ἐπὶ τῆς διερχομένης Νεότητος...

Ὁ λαὸς τρέχει πάντοτε, καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς θανατικὰς ἐκτελέσεις, καὶ χορεύει

ΙΑΚΩΒΑΡΙΩΝ ἰκρίσματα...

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
Καὶ ἡ Μαρία, ἥτις εὐτυχὴς ἐν τῷ ἔρωτι

συμπαθεῖ πρὸς τὴν εὐτυχίαν, διασχίζει τὸ πλῆθος καὶ ρίπτει ἐπὶ τοῦ ὀχήματος τὰ πορφύρινα ρόδα...
«Θεέ!... Θεέ!...»

Ποία καρδιά διερράγη;
Τίνος ἦτο ἡ σπαρακτική ἐκείνη φωνή;
Τίς ἡ κειμένη ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ ἐδάφους;
Ἡ Μαρία!... ἡ προδοθεῖσα Μαρία!
Ἐκύτταξεν... ἀνεγνώρισε...

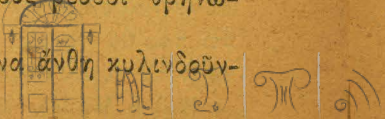
Μετέφερον αὐτὴν εἰς τὸ πενιχρὸν οἴκημά της, καὶ τὴν ἐναπέθεσαν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς μητρὸς της...

Διατί γελαῖ ἡ μήτηρ ἐκείνη;... Διατί χαίρει, τῆς θυγατρὸς αὐτῆς ἀγωνιώσης;
Διότι χρυσοστόλιστος ὑπῆρέτης, κρούσας τὴν θύραν, ἐνέπλησε τὰς χεῖράς της χρυσίου...

«Χρυσίον;... Χρυσίον;» κραυγάζει ἡ δυστυχῆς Μαρία ἀποσπῶσα βοστρυχηδὸν τὴν ὠραίαν αὐτῆς κόμην...

«Χρυσίον ἀντὶ αἵματος;...»
Τὰ ὕδατα τοῦ Τιβέριδος ρέουσι θρηνηδοῦντα.

Λευκὸς πέπλος καὶ τινὰ ἄνθη κυλινδρῶνται ἐπὶ τοῦ ρεύματος.

Ἐπάρετε τὸν πέπλον ἐκεῖνον, ... τὰ ἄνθη ἐκεῖνα ...

Ἄοι!... δὲν εἶναι ἄνθη, εἶναι αἵμα!..
Ἡ Μαρία δὲν ὑπάρχει πλέον!

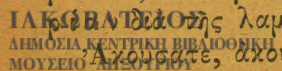
Λαέ!... Λαέ!... ἐγέρθητι εἰς τὰ ἐργοστάσια, εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰς τριόδους· τὸ αἷμα ἐκεῖνο ζητεῖ ἐκδίκησιν, ἢ θά βαρύνῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου εἰς ἑκατὸν γενεάς...

Ἄρκεῖ... Καὶ σὺ, ψυχοκτόνε κάλαμε, μακράν... Σὺ στάζεις αἷμα...

Τὸ ἔργον σου ἐτελείωσε.
Οἱ ἄνθρωποι ἐτοιμάζονται δι' ἄλλο τι.
Αἱ σελίδες αὐταὶ εἶναι αἱ πλάκες τῆς ἀληθείας, ὡς ἐκ τούτου αὐτοὶ θέλουσι τὰς ἀναθεματίσει...

Πάπαι, βασιλεῖς, ἐπίσκοποι, πατρίκιοι, φιλόσοφοι, ἐπαναστατικοὶ τέττιγες, καθηγηταί, νομοδιδάσκαλοι, πάντες ἐν ἐνὶ λόγῳ οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ κοινωνικοῦ παραδείσου, θέλουσι κραυγάζει: ἀτιμία, ἀτιμία εἰς τὸν τολμήσαντα νὰ γράψῃ τὸ ἀναιδὲς βιβλίον, νὰ ταραξῇ τὴν ὀλβιονόκνη λαμπάδος τοῦ ἐλέγχου.

Ἀκούσατε, ἀδελφοί, τὸν κοι-

νωνικὸν βρυχηθμόν... Οὐρρά!.. οὐρρά!..
ἐλελεῦ!... ἐλελεῦ!...

Ἴδού πάντες ἐγείρονται κατ' ἐμοῦ, διότι
ἔσχισα τὸν ἱερόν πέπλον, τὸν καλύπτοντα
αἰδήμόνως τὸ ἀγάλμα τῆς Διαφθορᾶς...

Πάντες κατ' ἐμοῦ...

ΑΛΛ ΑΡΚΩ ΜΟΝΗ ΔΓΟΛΟΥΣ!!..

Ὅπισω γελωτοποιοί... ἀπέσπασα ἀφ'
ὤμῶν τὴν προσωπίδα... Τώρα σᾶς γνω-
ρίζω ὅλους...

Εἰσέδυσσα εἰς τὸ Βατικανόν, καὶ εἶδον τὰ
ὄργια... Εἰς τὰ βασίλεια, καὶ ἐμολύνθην
ἐξ αἵματος... Εἰς τὸ θασιαστήριον, καὶ
εὔρον τὸν Χριστὸν πωλούμενον... Εἰς τὸν
θαλαμίσκον τῆς Κυρίας, καὶ ἐσκανδα-
λίσθην... Εἰς τὸ σπουδαστήριον τῶν σο-
φῶν, τῶν Ἱπποκρατικῶν καὶ τῶν Νομολό-
γων, καὶ εἶδον αὐτοὺς πωλοῦντας συνειδή-
σιν καὶ κάλαμον... Εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν
Δημαγωγῶν, καὶ εἶδον αὐτοὺς ἐμπορευο-
μένους τὴν πατρίδα.

Ὅπισω, ὀπίσω, ἄθλιοι ἀγύρται... σεση-
πότα μορμολύκεια... ψυχοφθόρα ἔντομα...
ὀπίσω.

Μεταξὺ ἐμοῦ, — Σαπφοῦς τῆς Λύπης,
προφήτιδος τοῦ μέλλοντος — καὶ ὤμῶν —

ἀσπλαγχοὶ λησταί — ἐστήρικται κοιμη-
τήριον... ὀστέων θυμάτων.

Ὅπισω! ὀπίσω!..

Ἐγὼ δὲν λαλῶ εἰς γενεὰν σκελετῶν...
Ἐνόσω διαρκεῖ ἡ διάβασις αὕτη τῶν ἀη-
δοφῶνων ἀκρίδων, εἰςέυρω ὅτι αἱ ὑπ' ἐμοῦ
γραφεῖσαι σελίδες θέλουσι λησμονηθῆ πλη-
σίον τοῦ εὐαγγελίου.

Σήμερον, αἱ αἰδήμονες Φρύναι, φρικιῶ-
σαι, ἴσως ρίψωσιν τὸ βιβλίον τοῦτο εἰς τὰς
φλόγας.

Ἄλλ' ἐγὼ ὀμνῶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου, ὅτι
αἱ μέλλουσαι γενεαὶ θέλουσι γονυπετήσει
ὕμνολογοῦσαι ἐπὶ τοῦ τάφου μας, ... καὶ
εἰς τὸν ὕμνον ἐκεῖνον, ἀληθῆ στέφανον μαρ-
τυρίου, τὰ ὅσα ἡμῶν θέλουσι σκιρτήσει.

Ἐσεται ποτὶ ἡμαρ, καθὸ τὸ βι-
βλίον τοῦτο θά ἦναι ὁ πιστὸς σύντροφος
τῆς παρθένου, ἧτις, ἐξ εὐγενοῦς ἐμπνεο-
μένη ἀρετῆς, θὰ κλαύσῃ τὰς δυστυχίας
τῶν ἀδελφῶν, αἵτινες ἀπέθανον ὅπως χει-
ραφετήσωσι τὴν γυναῖκα ἀπὸ τῆς τυραν-
νίας τοῦ ἀνδρός.

Ἀδελφαί, δότε μοι τὴν ἄρπην... Ἐ-
λεῖψθε τὴν βελοσπῆν τῆς κολάσεως τοῦ Λονδίνου,
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΓΙΟΥΡΙΟΥ
ἐκ τῶν τῶν κατακομβῶν τῶν Παρισίων, ἐκ

Θάρρος ἀδελφαί... Ἄς ἐνδυθῶμεν ἑορ-
τασίμως, ὡς ὁ εἰς τὸν θάνατον καταδεδι-
κασμένος... Ἄς ἀνάψωμεν τὰς δάδας, διότι
ἐτοποθετήθημεν ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ.

Τὴν ἄρπην... τὴν ἄρπην...

Ἄς ψάλλωμεν θνήσκουσαι, διότι ἐξη-
γιάσθημεν ἐν τῇ θλίψει.

Κοινωνικὰ θύματα. εἰργάσθημεν καὶ ἡ-
μεῖς ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος...

Τὴν ἄρπην... τὴν ἄρπην...

Εἰς τὸ ἄσμά μας ἀνοίγονται οἱ οὐρανοί,
καὶ ὁ χορὸς τῶν ἀγγέλων φωνεῖ πρὸς ἡμᾶς:

Ἄνάβητε εἰς τὸν οὐρανὸν, πτω-
χαὶ μάρτυρες, διότι μόνος ὁ
θρηνήσας ἀπολαύει τῆς νέας
τῶν οὐρανῶν ζωῆς.

Ἀλληλούϊα!... ἀλληλούϊα!..

Καὶ ἡμεῖς θέλομεν εἶσθαι αἱ ἀδελφαί τῶν
ἀγγέλων, καὶ ὁ Θεὸς θὰ ἔλθῃ εἰς προῦπᾶν-
τησὶν μας, διότι ἡ ἀγωνία τῆς Γεσθημανῆς
καὶ τὸ πάθος τοῦ Γολγοθᾶ δὲν ἐξισοῦνται
πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ μαρτυρίου μας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΟ ΛΕΟΦΥΛΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΟ ΛΕΟΦΥΛΙΟΥ

ΑΓ. ΣΟΦΙΑ 248.0020

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Τιμᾶται δραχμῆς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ